

MISTROVSKÝ PLÁN

Kurt Mahr

Na vzdálené Zemi psali datum 22. dubna 2404.

Nikdo na palubě CRESTU III ještě nevěděl, jaké závěry vyvodí páni Andromedy ze zjištění, že do jejich odvěkého hájemství pronikli Pozemšťané. I Perry Rhodan byl odkázán na spekulace a teorie. Dověděl se však, že tajemní Mistři ostrovů odedávna znali polohu Země a dokonce zřídili na planetě History rezervaci, v níž vegetovali skupiny Pozemšťanů z různých epoch lidského vývoje.

Jakmile se Mistři ostrovů dověděli, že pozemská výprava se začala zajímat o osud nešťastníků, zrušili speciální pole, které jim umožňovalo věčný život a tyto exempláře „galaktické Zoo“ byli bez milosti odsouzení k zániku.

Planeta Multika, přesněji „továrna na lidi“, která na ní byla umístěna, znamenala další šok pro lidi z CRESTU III.

Když se Rhodan a jeho lidé dokázali ubránit náporů duplikantů, páni Andromedy vypracovali novou taktiku. Létaající pasti byly součástí jejich mistrovského plánu...

Z pohledu Tefrodů. 1. Past je naplánována.

Rovnoměrné hučení memozařisovače bylo přerušeno zvukem, který připomínal

poklepávání prstů na přilbu: ťuk - ťuk -ťuk. Ko-Antin byl v první chvíli zmaten, potřeboval čas, aby se vrátil do skutečnosti. Potom sundal přilbu a otočil se. Za ním stál Anek a dychtivě čekal.

Ko-Antin se zhluboka nadechl, aby ho seřval, ale bylo to marné.

„Čas vypršel,“ řekl Arrek. Ko-Antin se podíval na hodinky a potom zase na rudý obličej svého zástupce a na otevřené dveře memoboxu.

„Odkdy je zvykem vyrušovat během memozáznamu?“

zeptal se kousavě vysoký, černovlasý Tefrod svého podřízeného.

„Víte přece, že delší pobyt v memoboxu je zdraví škodlivý," nenechal se vyvést z míry horlivý zástupce.

„Nikdy jsem neslyšel, že by se někdo zbláznil z pobytu v memoboxu, ale v blázincích se jen hemží důstojníky, kteří zešléli kvůli posedlosti předpisy svých zástupců," vyštěkl Ko-Antin.

„je mou povinností pečovat o vaše zdraví," bránil se Arrek.

„Jste fanatikem zdraví," rozkřikl se Ko-Antin. „Před vámi není úniku. Když si lehám, upravujete mi polštáře kvůli krevnímu oběhu, když se probouzím, vidím, že kontrolujete mou snídani z hlediska předepsané diety. Živím se už jen nějakými výtažky a prášky. Bojím se zakašlat, protože mě okamžitě vedete k lékaři."

„Jste významný muž, musíte dbát na své zdraví," oponoval Arrek.

Ko-Antin mrštil memopřilbou o zeď a zasyčel: „Jednoho dne se ožeru do nemoty a tři dny nebudu spát..."

„Obávám se, že by vás to stálo místo kapitána SUSAMU," řekl Arrek.

Ko-Antin rezignovaně vypnul zapisovač, který zachytil jeho zprávu o poslední akci. Nyní ji předá počítači. Na každém kosmodromu je nejméně sto memoboxu. Počítač všechny zprávy vyhodnotí a předá nejdůležitější informace dále do ústředí. Tímto způsobem je zajištěno, že špičky Tefrodů jsou průběžně informovány o všem, co se děje v Andromedě.

„Můžete dokončit svou zprávu před startem," upozornil Arrek.

„Jak velkorysý!" zavrčel Ko-Antin. „Nechápu, proč jsem si dosud nevyžádal jiného zástupce. Ale co, zbytek zprávy už není důležitý."

Ko-Antin si povzdechl. Malý, tělnatý Arrek vypadal nezdravě, i když tak horoval pro zdraví. Byl však velice zkušený a mimořádně inteligentní a velitel SUSAMY dobře

věděl, že lepšího zástupce by nenašel, i když mu šel často na nervy. Většinou však měl naprostou pravdu.

Ko-Anin vyšel z memoboxu a Arrek ho následoval tiše jako duch. Pro kapitána bylo záhadou, jak se ten tloušťák dokáže pohybovat tak neslyšně.

Obloha nad Tibetem III byla zatažená. Tibet III byl jednou z nesčíslných základen Tefrodů, rozesetých po celém centru Andromedy. Memohala stála v bezprostřední blízkosti velitelství. Byla skoro prázdná, jen několik boxů bylo obsazeno, protože kromě SUSAMY přistály jen dvě lodi.

„Vyhýbejte se loužím," nabádal Arrek. „Abyste neuklouzl."

Ko-Antin vzdorovitě šlápl do největší z nich, až špinavá voda vystříkla a postříkala Arreka. Tak to bylo mezi nimi pořád.

„Zoufalý svět," zavrčel Ko-Antin při po-

hledu na hradbu blízké džungle. „Žádní kolonisté a města, žádné hospody."

„Ale lahodný, čistý vzduch, na devadesáti planetách ze sta nemají ani to," utěšoval ho Arrek. Potom se zhluboka nadechl, vystrčil jazyk, položil si na něj nějakou pilulku a polkl. Druhodu podal Ko-Antinovi.

„Už jsem dneska spolykal čtyři!" protestoval Ko-Antin.

„Jen dubizal vám zajistí, že se žaludek nasytí a nebude vám těžko," zarecitoval Arrek.

„Nestarejte se o mě trávení!" vztekle vykřikl Ko-Antin.

„Mám obavu, že vám stoupl krevní tlak," starostlivě poznamenal Arrek a Ko-Antin raději přidal do kroku. Byl rád, když vstoupili do budovy velitelství, kde jim vyšel vstříc mladý důstojník.

„Jsem kapitán SUSAMY Ko-Antin," představil se. „Přistál jsem na Tibetu III k provedení běžné kontroly duplikátorů. Máte tu pro mě nějaké rozkazy, důstojníku?"

„Ano, kapitáne," přisvědčil důstojník. „Rozkazy jsou zakódovány a jsou určeny pro vás a dalších sedm set lodí."

„Znamená to společné nasazení?" podivil se Ko-Antin.

„ne, každá loď bude operovat samostatně," odpověděl mladík. „Všechno se dovíte z rozkazu, kapitáne."

„Slyšel jste?" zeptal se Ko-Antin svého zástupce. „Máme práci."

„Dost komplikovanou," zaprorokoval si Arrek. „Aspoň podle tloušťky obálky s rozkazem."

Ko-Antin pod dohledem válečných robotů strčil svůj průkaz do kontrolního přístroje a teprve po potvrzení jeho pravosti mu důstojník tajný rozkaz vydal. Ko-Antin věděl, že nejmenší vada průkazu ho mohla stát život, roboti by ho okamžitě zastřelili, ale byl s tím srozuměn. Právě díky dokonalé kontrole ještě nikdy žádný špión nepronikl na tefrodské velitelství.

„Ten mládenec toho moc neví, jinak by se pochlubil. Skutečně to vypadá na něco velkého," navázal Ko-Antin, když opustili velitelství.

„SUSAMA i její posádka už často prokázaly, že zvládnou i nejtěžší úkoly," klidně poznamenal Arrek. „Všichni se stále učíme."

„Taková skromnost," podivil se Ko-Antin. „Nikdy bych si nepomyslel, že někdo po mém boku si vypěstuje takové sebevědomí."

Společně nasedli do jednoho z osobních vozů před velitelstvím a Arrek se ujal řízení. SUSAMA stála až na opačném konci přistávací plochy. Loď měla 650 metrů v průměru a byla vybavena třemi dupli-kátory. Její posádku tvořili převážně vědci.

„Nemůžete jet rychleji?" podrážděně se zeptal Ko-Antin, který náhle zatoužil být zpátky na palubě své lodi. Arrek zrychlil tak prudce, až to kapitána vtisklo do jeho sedadla. Za dvě minuty byli u cíle, kde je uvítali dva mechanici v modrých uniformách. Vůz odvezl zpátky robot.

„Přistávací vzpěra je opravena, kapitáne," hlásil jeden z mechaniků.

„Děkuji," zamumlal Ko-Antin a rychle stoupal do lodi. Tělnatý Arrek měl co dělat, aby mu stačil. Ještě než vstoupili,

znovu se spustil liják. Byla to nehostinná planeta ten Tibot III. Ko-Antin litoval ty, kteří tu museli sloužit.

„Škoda," řekl. „Rád bych zase podnikl lov na ještěry."

„je to velmi nebezpečné," okamžitě zareagoval Arrek. „Už ani nemluvím o tom, že byste mohl být zraněn, ale ti ještěři jsou nositeli mimořádně nebezpečných bakterií."

„Neotravujte mi pořád život!" vykřikl kapitán a zmizel ve vstupní komoře. Ar-rekovi však neunikl; byl mu stále v patách. Společně vstoupili také na velitelský můstek. Shromáždění důstojníci je pozorovali se zřejmým napětím, zvlášť když viděli naditou zapečetěnou obálku.

Ko-Antin pomalu došel ke svému místu a pohodlně se usadil. Teprve potom beze spěchu rozlomil pečeť a vytáhl fólie s rozkazem a kódovací klíč. Pozitronika dešifrovala rozkaz a kapitán zapnul reproduktor.

Ko-Antin poslouchal rozkaz, přednášený mechanickým hlasem, se zavřenýma očima, aby se mohl plně soustředit.

„Všechno ukazuje na to, že tajemná obrovská loď, která soustavně uniká zaměřování přesunem do blízkosti větších sluncí, je halutské konstrukce a také je Haluťany řízena. Posádka má pravděpodobně za úkol pouze průzkum. je proto mimořádně důležité, zajmout několik těchto bytostí, provést jejich duplikaci a tak získat všechny nezbytné informace. S každým dnem pobytu cizí lodi v zakázané zóně narůstá nebezpečí. Tohoto nepřítele nelze podceňovat. Proto jsme vypracovali plán, jak vlákat cizí loď do pastí."

Ko-Antin přikývl, jako kdyby věděl, co bude následovat.

„je zřejmé, že Haluťané se zajímají především o náš zápas s útočícím loďstvem Maahků. Z toho plyne, že jejich loď se bude pohybovat v bezprostřední blízkosti kosmických bitev, aby splnila své poslání. To usnadní naše pronikání. Musíme poskytnout Haluťanům možnost důkladně prozkoumat tefrofskou loď, protože právě o to jim zřejmě jde. Proto bude od této chvíle každý svaz, který by se mohl dostat do boje s Maahky, doprovázet jedna duplikační loď. Tato loď bude v

případě nutnosti ostřelována vlastními loděmi. Nesmí ovšem být vážně poškozena. Loď se potom stáhne a vyšle nešifrovanou žádost o pomoc. To Haluťanům jistě neunikne, protože budou nablízku. Potom bude záležet na tom..."

Čím déle Ko-Antin poslouchal, tím více si byl jist, že tento plán musí vyjít. Když mechanický hlas zmlkl, rozhostilo se ticho.

„Stejný rozkaz dostalo sedm set dalších duplikačních lodí," oznámil Ko-Antin po krátkém zvážení situace. „je málo pravděpodobné, že právě my se s Haluťany střetneme. Přesto musíme být na takový případ dokonale připraveni. K tomu se musíme náležitě vybavit."

Kapitán se odmlčel. Maahky za vážné protivníky nepovažoval, i když zarputile útočili. Vrtalo mu však hlavou, co tu pohledávají Haluťané.

„Budeme s tím mít spoustu práce," navázal na kapitánova slova Arrek. „Musíme počítat s tím, že posádka se příliš nevyspí."

„A konečně bude pokoj od zdravé životosprávy," skočil mu do řeči Ko-Antin.

„Dýchejte zhluboka, to vás uklidní," doporučil mu klidně Arrek.

Ko-Antin se skutečně zhluboka nadechl, ale nevypadalo to, že by si tím chtěl uklidnit nervy.

Z pohledu Pozemšťanů. 1. Past přilétá.

Muž se podíval do zrcadla a třesoucí se rukou si přejel po tváři. „Můj Bože," zašeptal zdrceně.

Muž se jmenoval Bari Staunder, byl dva metry vysoký, hubený, měl vrásčitou tvář a koňské zuby. Stále ještě žil jen díky aktivačnímu poli, které obalovalo planetu History. Když major Staunder planetu opustil a byl dopraven na CREST III, nikdo nepomyslel na to, že to pro něj znamená rozsudek smrti. Major byl sestřelen Bluesany v roce 2327 a teď se psal rok 2404!

Už pohled na kalendář nad postelí byl pro něj zdrcující

ranou. Opět se podíval do zrcadla a náhle do něj uhořil pěstí. Nic se nestalo, zrcadlo bylo nerozbitné. Zoufale se vrhl na postel, jeho tělo se ořásalo vzlyky.

Copak je to možné, aby člověk tak zestárl během jediného dne?

Jen pomalu se ovládl. Zavrhl myšlenku, že vtrhne na můstek, a rozhodl se pro obvyklejší postup. Vstal a šel ke stolu. Jako za jeho časů tam byl mikrofon, kterým se s můstkem spojil. Ozval se mu plukovník Rudo, muž z jiného Času, pomyslel si Staunder.

„Staunder? Co si přejete, majore?“ zeptal se zdvořile kapitán lodi.

„Musím mluvit s Rhodanem,“ předeřtel svou žádost Staunder. Vycítil však, že plukovník váhá a prosebně dodal: „je to velmi důležité.“

„Co se stalo, majore?“ uslyšel náhle Rhodanův hlas.

„Promiňte, pane,“ zakoktal Staunder. „Nemohl byste přijít ke mně?“

„Situace je vážná, majore, řekněte mi, o co jde,“ vyzval ho Rhodan.

„Najednou jsem starý, strašně starý a unavený,“ řekl tiše major.

„Jen žádné hlouposti, majore!“ ostře ho napomenul Rhodan.

„Nemějte obavy, pane,“ odpověděl major. „Nezbláznil jsem se. Ale musíte mě vidět, abyste mě pochopil. To nejde na dálku vysvětlit.“

Staunder nečekal na odpověď a přístroj vypnul. Zmocnil se ho pocit hořkosti. Rhodan ho samozřejmě nemůže pochopit, je nositelem buněčného aktivátoru a nezměnil se za celá staletí. Proč ale Rhodan aktivátor má, proč ho mají mnozí mutanti, ale on ne? Proč on se přes noc musel proměnit ve starce? Proč jen Rhodan a jeho přátelé mají nárok na toto privilegium?

Major se opět podíval do zrcadla a vykřikl: „ne!“

Pocit hořkosti přerostl v pocit křivdy. Staunder se rozhodl, že musí získat aktivátor a zastavit ten strašlivý proces stárnutí.

Otevřel skříň a vyndal svou malou, ale účinnou impulsní zbraň. ve svém rozčillení se soustředil na jedinou věc - na získání aktivátoru — a vůbec nemyslel, co dál, jak ho aplikuje.

Právě zastrčil zbraň za opasek, když někdo zaklepal. Rychle vytáhl košili z kalhot a zakryl jí zbraň. Potom zakřičel: „Vstupte!"

Vešel Rhodan. V této chvíli to Staundera spíš podráždilo, protože po rozhovoru interkomem ho už nečekal. Zoufalství však převážilo zlost.

„Musíte okamžitě k lékaři, majore," řekl Rhodan. Pokud ho majorův zjev překvapil, vůbec to na sobě nedal znát.

„Myslíte, že takhle půjdu chodbou? Vždyť mě všichni budou považovat za ducha," vyhrkl a raději se otočil, aby neprozradil své city.

„Máte bolesti?" zeptal se věčně Rhodan.

„ne, cítím se jen malátný, ale to začalo už na History a připisoval jsem to beznaději. Už jsem nedoufal, že mě někdo osvobodí."

„Byl bych rád, kdybych vám mohl pomoci," řekl soucitně Rhodan.

„Ale vy mi můžete pomoci!" vykřikl Staunder, podrážděný Rhodanovým soucitem. Zděsil se však jak stařecky pisklavě zněl jeho hlas.

„Lékaři vám pomohou od potíží, ale zastavit proces stárnutí nemohou, své zoufalství musíte překonat sám, majore," prohlásil Rhodan. „Budiž vám útěchou, že jste žil déle než drtivá většina Pozemšťanů."

„Žil?" zlostně opakoval Staunder. „Vegetoval jsem, a vy to víte!"

„Nezapomínejte, že jste důstojník," ostře ho napomenul Rhodan.

V tuto chvíli se už major neovládl, vytáhl zbraň a zamířil na Rhodana. Byl to zoufalý pokus aspoň trochu prodloužit vlastní život, který tak náhle a rychle začal spět ke konci.

„Tu hloupost nedělejte, majore," naprosto klidně řekl

Rhodan. Staunder ho však
nevnímal. Třásl se po celém těle, ale zbraň nepustil.
„Potřebuji buněčný aktivátor," zachrčel napůl šílený major.
„Myslel jsem si to," nevzrušeně poznamenal Velký
administrátor.

„Chtěl jsem Marshallův přístroj, ale teď chci vás!" ječel
major.

„Děláte osudnou chybu, majore," stále klidně vysvětloval
Rhodan. „Můj aktivátor vám k ničemu nebude, nemluvě o
obtížích s aplikací."

„Nechci poslouchat vaše řeči, dejte mi aktivátor!" zařval
Staunder, který ztratil poslední kapku soudnosti. Vztek potlačil
i strach.

„A když odmítnu?" zeptal se beze strachu Rhodan.

„Zastřelím vás," zasípal Staunder. „Před tím vás aktivátor
neochrání."

„Ale co dál?" zeptal se Rhodan. „Chvíli po tom budete
zatčen."

Staunder se pokusil o argumentu uvažovat, ale nedokázal to.
Už vůbec nebyl schopen přemýšlet. „Nebudu čekat!" vyštěkl
výhrůžně.

„Každý člověk vyzařuje specifické buněčné impulsy a
každý aktivátor je jim uzpůsoben," trpělivě vysvětloval
Rhodan. „Proto by vám můj aktivátor byl k ničemu, nemluvě o
tom, že si ho nemohu vyrvat z hrudi."

Staunder vystřelil a vypálil díru v podlaze Rhodanovi u
nohou. Rhodan automaticky couvl a major se nenávisně
zasmál. „Svlékněte si blůzu a hoďte ji na postel!" přikázal.
Náhle se cítil pánem situace.

Rhodan ho s pokrčením ramen uposlechl, neměl na
vybranou.

„Konečně!" zavrčel Staunder. „Teď poznáte, jaké to je
proměnit se ze dne na den ve starce! Bez aktivátoru osud
neušetří ani vás. Teď košili!"

Rhodan si rozepnul teprve první knoflík, když Staunder

pocítil, že někdo je za ním. Rychle se otočil, ale to byla chyba. Rhodan ho v tom okamžiku srazil k zemi. Staunder zaječel, překulil se a vystřelil bez míření. Zasáhl strop. Rhodan se na něj vrhl a přitiskl ruku se zbraní k podlaze.

„Byl nejvyšší čas, že jsi zasáhl, Gucky," řekl Rhodan a zároveň se ve dveřích kabiny objevil mladý astronaut, který nechápavě zíral, co se děje.

„Přiveďte lékaře, major Staunder je nemocný !" křikl na něj Rhodan a mladík odběhl. Potom Rhodan vyrval zuřivě se bránícímu Staunderovi zbraň z ruky, udýchaně se zvedl a opět si zapnul košili.

„Nelhal jsem vám, majore," řekl chlácholivě Rhodan. „Můj aktivátor by vám opravdu k ničemu nebyl, je nepřenosný."

„Myslel jsem na přístroj některého z mutantů," zamumlal Staunder. „Vždyť mám stejné právo na život jako oni."

„Nepochybně," připustil Rhodan. „Jen zájmy celého lidstva určují, že buněčné aktivátory dostali právě oni."

Major se pomalu zvedl. Vypadal teď skutečně jako vetchý stařec. Ale v jeho slovech byla hořkost: „Takže jsem nula, vámi odepsaná nula."

„Nemáme dost aktivátorů pro všechny," konstatoval Rhodan. „Ale i kdybyste ho měl, brzy byste poznal, že vám štěstí neposkytne."

Staunder se vrhl na postel a zavřel oči. Za chvíli přišel lékař.

„Vyšetřete ho, doktore, potřebuje vaši pomoc," vyzval ho Rhodan.

„Nepotřebuje už ničí pomoc, je mrtvý," konstatoval vzápětí lékař.

„Postarejte se, aby byl pohřben se všemi vojenskými poctami," rozkázal Rhodan, oblékl se a opustil kabinu. Chápal Staunderovo zoufalství, když ho zaskočilo náhlé zestárnutí. Nemohl se však déle věnovat této tragické události. Musel se vrátit na můstek, situace byla skutečně vážná.

Svůj původní plán, vrátit se na KA-laciný, zavrhl a vypracoval plán nový, který se setkal s větším porozuměním.

Na jeho další návrh okamžitě přistoupil Atlan i nejvyšší důstojníci. Spočíval v tom, že CREST III se pokusí objevit šestiúhelníkový transmitter, který musí být v centru Andromedy.

V zakázané zóně se pohybovalo tolik lodí, že při zachování nutné opatrnosti mohla být CREST III objevena jen čirou náhodou. Přístroje mohutných lodí stále sledovaly strukturální trhliny způsobené pronikáním bojových svazů Maahků. Ti už poznali vojenskou převahu Tefrodů a omezovali se na dílčí bleskové údery. CREST III stále zaměřovala náhle se objevující svazy. Tefrodi se však rychle přizpůsobili nové taktice protivníka a také rozdělili své svazy do menších jednotek, takže se stávalo, že v relativně malém sektoru probíhalo najednou několik menších bitev. Za této nepřehledné situace bylo pro CREST III poměrně snadné unikat zaměření, zvláště když velké nakupení hvězd v centru Andromedy poskytovalo mnoho možností úkrytu před zaměřením v jejich blízkosti. Na druhou stranu tato nutná opatrnost ztěžovala a zpomalovala pátrání po transmiteru.

Když Rhodan vstoupil na můstek, přiblížila se CREST III k jednomu svazu Maahků na vzdálenost pouhých několika světelných let. V rozporu s novou taktikou Maahků byl svaz velký, přes dvě stě lodí.

„Metanové útočí na soustavu dvojslunce, v níž je jedna menší základna Tefrodů," okamžitě informoval vstupujícího Rhodana Atlan.

„Objevily se už lodě Tefrodů?" chtěl vědět Rhodan.

„Jen pár hlídkových lodí ze základny," oznámil plukovník Rudo. „Budou zničeny. Proti takové přesile nemohou obstát."

Pokud se nevynoří velký svaz Tefrodů, pomyslel si Rhodan. I když Tefrodi se velice podobali Pozemšťanům, Rhodan sympatizoval s Maahky. Tefrodi byli potenciálními protivníky Pozemšťanů, to ale nebylo všechno. Rhodana popuzoval jejich bezohledný, dalo by se říci nelidský způsob boje.

Rhodan se soustředil na obraz na panoramatické obrazovce a po krátké úvaze rozkázal: „Přiblížte se ještě trochu, plukovníku."

„To je nebezpečné, pane," namítl Rudo. „Slunce jsou zde tak blízko sebe, že každý lineární manévr je velice komplikovaný."

„Tak proveďte komplikovaný manévr," odpověděl suše Rhodan.

Rhodan se chtěl co nejvíce přiblížit bojišti, aby mohl lépe zhodnotit bojovou sílu obou protivníků, a Gucky to samozřejmě věděl. Dotkl se Rhodanovy ruky a prohlásil: „Dověděli bychom se o Tefrodech mnohem více, kdybys mi dovolil teleportovat se na jednu z jejich lodí."

„Nedám k tomu svolení, i když jsi mi před chvílí zachránil život," odbyl Rhodan překvapeného myšoba. Ten se však ze svého překvapení rychle vzpamatoval a k obecnému obveselení dal průchod své výřečnosti zneuznaného bojovníka. Kdekdoby byl vtažen do diskuse a patrně by se dále košatila, kdyby plukovník Rudo neoznámil návrat do normálního prostoru.

Smích rázem utichl. Všichni se okamžitě plně soustředili na své povinnosti, protože každý návrat do normálního prostoru zde znamenal možnost nečekaného střetu, i když se mu snažili vyhnout. Obrazovky se opět rozsvítily a dvojslunce i Maahkové byli vidět už podstatně blíž. Maahkové se rychle blížili k planetě se základnou, která byla blíž slunci než druhá planeta soustavy. Tefrodi na základně byli odsouzeni k zániku, pokud neměli k dispozici transmitter, který by jim umožnil uniknout.

„V sektoru 3-C-18 zaměřen velký objekt, pane," zvolal Rudo.

Rhodan si okamžitě nechal zvětšit udaný sektor na obrazovce.

„Situační transmitter!" zvolal Atlan, který první pochopil, co ten ohnivý kruh volně zavěšený v černém prostoru znamená.

„Tefrodi útočí," konstatoval Rhodan. „Brzy uvidíme první

lodě."

Situační transmitter však nebyl umístěn v soustavě dvojslunce, nýbrž v blízkosti zelené hvězdy. Byl obrovský, v průměru měl asi milion kilometrů a uvnitř jeho obvodu vznikaly a mizely jakési fialové toky a hradby. A právě z jednoho takového toku se náhle vyřítil proud kulovitých lodí Tefrodů a řítil se směrem k soustavě dvojslunce. Byl to neuvěřitelný pohled a bylo těžké uvěřit, že je to dílo živých bytostí. Armáda, rodící se z ničeho.

„Zničení základny přijde Maahky draho," věčně poznamenal Kalak.

Rhodan se na kosmického inženýra úkosem podíval, jeho overal byl sněhobílý, bez poskvrnky. Rhodan se usmál při vzpomínce na jejich první setkání, už tehdy tušil, že z toho setkání vzejde plodné spojení.

Musel se však opět soustředit na události, které sledoval na obrazovce. Transmitter chrtil další a další lodě Tefrodů. Také Maahkové už zaznamenali nebezpečí a přeskupili se. Planeta, kterou napadli, byla už v jednom ohni. Ten pohled musel v Tefrodech probouzet touhu po pomstě. Dalo se předvídat, že boj bude nelítostný a Tefrodi zvítězí.

Rychlost, s jakou tefrodští technici ustavili situační transmitter a jeho prostřednictvím sem dopravili lodi z různých základen, byla neuvěřitelná. Na všechno jim stačilo několik minut. Rhodan si znovu uvědomil, jak nebezpečným protivníkem budou. Všiml si také, že Maahkové operují mnohem váhavěji než Tefrodi, zřejmě rychlost objevení se tefrodského loďstva překvapila i je. Bylo stále zřejmější, že chtějí-li se Maahkové zachránit, musí co nejrychleji zmizet. Rhodan však pochyboval, že by velitelé Maahků uvažovali o ústupu. Zřejmě považovali za úspěch zničení několika tefrodských lodí, byť za cenu mnohem větších vlastních ztrát.

Maahkové také skutečně zahájili palbu ze svých konvertorových děl. Při invazi do Andromedy na ně jistě spoléhali, brzy se však přesvědčili, že poloprostorová pole

červených ochranných štítů bezpečně chrání lodě Tefrodů. Pouze mnoho zásahů současně vedlo k jejich zhroucení.

Protipólová děla Tefrodů byla naopak účinná. Stačilo několik zásahů a zelené ochranné štíty Maahků se hroutily a lodě explodovaly.

Rhodan se brzy přesvědčil, že i tentokrát se situace bude vyvíjet podobně jako v předchozích případech, které mohl pozorovat. Ztráty Maahků zanedlouho desetkrát převyšovaly ztráty Tefrodů. Tefrodi se jako obvykle dovedně vyhýbali zbytečnému riziku a vytvořili kolem Maahků pevný kruh. Na místa, kde by se Maahkové mohli pokusit prolomit obklíčení, nasadili své největší lodě o průměru osmnácti set metrů.

Bitva vrcholila, když na CRESTU III zachytili nešifrované volání o pomoc v tefrodštině. Bylo to naprosto neobvyklé, všechny zprávy bývaly šifrované. .

„Co to má znamenat?“ divil se Rudo. „Vždyť bitva je prakticky vyhraná, proč tedy právě Tefrodi volají o pomoc?“

„Zřejmě jde o těžce poškozenou loď, která vybočila z kurzu,“ usoudil major Kagato, který měl s Tefrody mnohem větší zkušenosti.

„Okamžitě zaměřit!“ vykřikl vzrušeně Rhodan.

„Doufáš, že se ti podaří zmocnit se te-frodské lodi?“ zeptal se Atlan

Rhodan jen mlčky přikývl a obrátil se na plukovníka: „Rozhodně se k ní musíme dostat rychleji než záchranné lodi Tefrodů.“

„Jsme rychlejší, pane,“ ujistil ho velitel CRESTU III. „Loď jsme už zaměřili a jsme k ní dokonce blíže než kterákoliv tefrodská loď. Podle prvních měření jde o jednu z menších tefrodských lodí o průměru šesti set padesáti metrů. Zřejmě má poškozené motory — pohybuje se volným pádem.“

Rhodan se zamyslel jen na okamžik. „Zmocníme se jí,“ rozhodl.

Přesně o čtyři vteřiny později CREST III zamířila k létající pasti, která byla součástí neuvěřitelného plánu Mistrů ostrovů.

Z pohledu Tefrodů. 2. Past je připravena.

Bolest hlavy nemohla být způsobena mikropřijímačem, ten už dávno zarostl do tkáně. Ko-Antin si přitiskl obě ruce na spánky. Neočekával, že by byl vyslán nějaký impuls, protože poblíž nebyly žádné nepřátelské lodě. SUSAMA teď byla zařazena do mohutného svazu čítajícího patnáct set lodí. Jen těch největších, téměř dvoukilometrových v průměru, bylo kolem šesti set.

Všechny práce na palubě duplikační lodi byly dokončeny. Pro osmisetčlennou posádku byly vytvořeny perfektní úkryty a každý muž byl vybaven antiparapřilbou, která chránila před vypátráním s použitím paraschopností. Stratégové mysleli skutečně na všechno. Ko-Antin věděl, že stejným způsobem je připraveno ještě dalších sedm set lodí, přidělených k jiným bojovým svazům. Kapitána překvapoval rozsah a důkladnost příprav, které měly vlákat do léčky jedinou halutskou loď. Vždyť do styku s nimi mohla přijít jen jedna loď ze sedmi set, a ani to nebylo jisté!

Ko-Antin se podíval na Arreka, který seděl na místě pilota. Aspoň neotravoval, byl plně zaujat kontrolou přístrojů. Na velitelském můstku panovalo naprosté ticho. Všichni důstojníci mysleli na bojové nasazení, které je čeká. Pokud se duplikační loď dostane do boje, začnou přicházet rozkazy skrz mikropřijímače. Ko-Antin dobře věděl, jaký odpor mají všichni duplikanti k těmto přístrojům a proto ho nervozita posádky nepřekvapovala.

Kapitán potřásl hlavou. Teď nebyl čas řešit tenhle komplex problémů. Nevěděl, kolik replik jeho těla slouží v tefrodském loďstvu, avšak jeho smrt nebude znamenat konec Ko-Antina. Myšlenka na ty další Ko-Antiny ho těšila i mátlá. Jeho tělo muselo však určitě mít nějaké mimořádné kvality, když jeho duplikanti byli jmenováni kapitány největších lodí.

Arrek přepojil řízení na automat a podíval se na kapitána.

„Bolí vás hlava?“ zeptal se starostlivě.

„Svrbí mě,“ odsekl Ko-Antin a na důkaz si začal čuchat

vlasý.

„Nervozita," konstatoval zástupce. „Jako vždy před nasazením."

Kapitán zamračeně přikývl, aby měl pokoj. Naštěstí se zástupce jal přesvědčovat ostatní důstojníky o nutnosti zdravého způsobu života. Ko-Antin si byl jist, že pouze Arrekova hodnota ho chrání před nakládačkou. Škoda, pomyslel si, jinému by to věčné poučování neprošlo.

„Převezměte velení, jdu ještě jednou zkontrolovat úkryty," oznámil Ko-Antin a opustil můstek. Téměř celá posádka byla už ve svých skrýších, protože ke střetnutí s Maahky mohlo dojít každým okamžikem. Pouze čtyřicet mužů na svých stanovištích a zajišťovalo nezbytný provoz SUSAMY.

Antiparapřilba se Ko-Antinovi houpala na opasku, mohl si ji nasadit během vteřiny. ve skutečnosti vůbec neměl v úmyslu kontrolovat úkryty. Věděl zcela jistě, že jsou v pořádku, jen se potřeboval na chvíli uchýlit do své kabiny a být sám. Arre-kovi to samozřejmě nemohl říci. Ulevilo se mu už když opustil můstek. Muselo to mít něco společného s jeho podvědomím. I když si zakazoval myslet na své dupli-kanty, nedokázal to.

Vyjel antigravitační šachtou do podlaží, kde byla jeho kabina, prošel chodbou a zůstal překvapeně stát - dveře byly pootevřené. Rozhodně je rozrazil a spatřil vysokého, štíhlého muže s černými vlasy, který klidně seděl u jeho stolu. Muž se na Ko-Antina usmál. Měl pocit, že se dívá do zrcadla. Jeho duplikant!

„Tohle setkání nebylo plánováno," řekl nečekaný návštěvník Ko-Antinovým hlasem a zdůraznil svá slova typickým Ko-Antinovým gestem.

„vy jste originál?" zeptal se Ko-Antin, ale byl to nesmyslný nápad.

„ne, jsem šestatřicátý duplikant, mám-li to říci přesně," odpověděl muž, aniž by se zvedl od stolu. „Mým úkolem je nahradit vás v případě vašeho selhání. Pro ten případ jsem

prošel zvláštním školením."

„Mého selhání?" vykotal Ko-Antin. „Jak je to myšleno?"

„Znamená to, že centrála nechce nic riskovat," řekl Ko-Antin číslo šestatřicet. „Úkol duplikačních lodí je natolik významný, že bylo rozhodnuto připravit dva kapitány pro každou loď. Není v tom nic osobního."

„Jak a kdy jste se dostal na palubu?" zdráhavě se zeptal Ko-Antin.

„Říkejte mi Šestatřicátý," řekl duplikant, kterého zřejmě setkání s originálem nijak nevyvedlo z míry. „Podílel jsem se na speciálním vybavení lodi, ale nepočítal jsem s tím, že bychom se setkali."

„Ale to je moje kabina," zamumlal zmatený Ko-Antin.

„Jistě, ale za normálních okolností byste do ní teď nepřišel, není-liž pravda?" položil šestatřicátý spíše řečnickou otázku.

„Proto jsem se ukryl právě zde. Jaké číslo vlastně máte v genealogické řadě?"

„Dvě stě první," odpověděl bezmyšlenkovitě Ko-Antin.

„Budu vám říkat Dvěstěprvní, je to jednodušší," prohlásil Šestatřicátý.

„Ví někdo z posádky o vaší přítomnosti?" zeptal se Ko-Antin.

„Jen Arrek," oznámil Šestatřicátý. „Ví také, jak nás rozlišit, jde jen o schopnost vcítění," dodal Arrekovým hlasem. Patrně měl hodně schopností.

„A co máte za úkol, dokud... dokud si podržím velení?" zeptal se váhavě kapitán Ko-Antin, byla to ošidná otázka.

Šestatřicátý se rozchechtal a pohodlně se v křesle natáhl. Ko-Antin by rád věděl, zda je ten muž tak sebevědomý a arogantní i za jiných okolností. Ale jak může být člověk arogantní sám vůči sobě? napadlo ho. Raději však o tom nepřemýšlel, nechtěl o podobných otázkách uvažovat.

„Nic, vůbec nic. Nemám žádné úkoly, pokud bude vše v pořádku," řekl vesele Ko-Antinův šestatřicátý duplikant. „Jen čekám, Dvěstěprvní."

„Musíte si nejít vhodný úkryt," naléhal Ko-Antin.

„Tohle postačí, nemusíte se bát, že bych padl Halut'anům do rukou, kdyby se tu objevili," prohlásil Šestatřicátý, vstal, otevřel vestavěnou skříň, potom odsunul její zadní stěnu. Objevil se úzký volný prostor. Šestatřicátý opět pečlivě zasunul zadní stěnu skříň, skříň zavřel, vrátil se ke stolu a pokračoval. „Musíte přivyknout pohledu na mě, tedy vlastně na sebe. Já jsem na to zvyklý, protože jsem spojkou mezi všemi duplikanty našeho originálu."

„A originál jste už viděl?" zajímal se Dvěštěprvní.

„Ano," odpověděl Šestatřicátý a zvažněl. „Byl to zdrcený muž."

Přítomnost dvojníka se Ko-Antinovi stávala nesnesitelnou, chtěl odejít, ale ještě se zeptal: „Co budete dělat, až akce skončí?"

Muž pokrčil rameny. „Centrála má pro mě spoustu úkolů. Nebo budu třeba zabit."

„Jak o tom můžete mluvit tak klidně?" žasl Dvěštěprvní.

„Nebud'te naivní," namítl Šestatřicátý. „Jsem Homunkulus, stejně jako vy a všechny duplikáty originálních těl. Jsme jako oblaka, vznikáme a zanikáme v jediném okamžiku, proč si tím lámat hlavu? Musíme si užívat každou vteřinu tohoto nepravého života, to je vše. Když to nedokážete, budete se stále trápit vědomím, že jste pouhá kopie."

„Držte hubu!" zařval Dvěštěprvní. Už se nedokázal ovládat.

„Máte strach z pravdy?" řekl Šestatřicátý a jízlivě se zasmál. „Zdá se, že Arrek není ten pravý zástupce pro vás. Udržuje vás ve stále stejném kruhu idejí, v myšlenkové kleci, kterou jste si sám pořídil."

„Arreka vynechte," ukončil debatu na dané téma Dvěštěprvní a šel ke dveřím.

„Jen klid, Dvěštěprvní," nabádal ho na rozloučenou muž u stolu. „Vždyť láteříte na sebe sama, jsme přece totožní! Nezapomínejte na to."

„Jestli se ještě jednou potkáme, zabiji vás," zasyčel Dvěstěprvní, zabouchl za sebou dveře, ale v chodbě se musel opřít o zeď. Rozmluva s tím netvorem mu připadala jako zlý sen. Rád by věřil, že to byla noční můra, ale věděl, že je to skutečnost. Chlad kovové zdi ho trochu uklidnil. Uvědomil si, že na něj číhá další nebezpečí. Memozapisovač po skončení akce zachytí jeho dojmy ze setkání se Šestatřicátým a to mohlo být smrtelně nebezpečné. Představil si, že všechny memoboxy v celé tefrodské říši náhle vybuchly. Byla to potěšující představa, ale vrcholně nebezpečná pro muže, který mohl být zničen jediným hyperimpulsem.

Vytí poplachových sirén na něj zapůsobilo jako studená sprcha. Okamžitě vyrazil k antigravitační šachtě a zapudil všechny zbytečné myšlenky. Během vteřiny se opět proměnil ve výkonný bojový stroj.

- Spolu s druhým sledem SUSAMA vystřelila ze situačního transmiteru a zamířila ke dvěma tisícům maahkských lodí v soustavě dvojslunce. RUARGH byl ztracen, ale Ko-Antin doufal, že posádka stačila uniknout transmiterem, i když útok byl překvapivý. Hlídkovým lodím se ovšem uniknout nepodařilo.

Kapitáni tefrodských lodí věděli, jakou úlohu má sehrát SUSAMA, bylo zbytečné to připomínat. První sled byl uvítán zuřivou palbou Maahků.

„Vše se vyvíjí velice příznivě," komentoval to Arrek. „Za této situace případný pozorovatel nebude schopen určit, či loď nás zasáhla."

„Doufám, že dělostřelci z lodí, které nás doprovázejí, budou mířit opravdu dobře. Byl bych nerad, kdyby SUSAMU proměnili v bezmocný vrak." poznamenal k tomu Ko-Antin a zapnul interkom. „Skrýše uzavřít, nasadit antiparapřil-by."

SUSAMA neměla aktivovaný červený štít a musela manévrovat velice obezřetně, aby se nedostala do palby Maahků, protože jediný zásah střelou z konvertorového děla by ji zničil. Situaci poněkud usnadňoval zmatek v řadách

zaskočených Maahků. Akce jednotlivých velitelů se daly snadno předvídat. Konečně se Metanové přeskupili do klínovité formace. I tentokrát byl jejich záměr zřejmý: pokusí se o průlom.

Ko-Antin sám převzal řízení lodi. Nastával kritický okamžik. Bylo třeba udržet duplikační loď za bezpečnou hradbou některé z tefrofských obřích lodí. Vtom mu krátký impuls oznámil, že doprovodná loď na ně zahájí palbu. Byl to zvláštní pocit, vědět, že vás zasáhne vaše vlastní loď.

SUSAMA byla zasažena dvakrát a pokaždé byla vychýlena z kurzu. Otřesy při zásazích napáchaly dost viditelných škod po celé lodi, ale Ko-Antin se rychle přesvědčil, že životně důležitá zařízení zůstala nepoškozena. Dělostřelci odvedli vynikající práci, loď zůstala bojeschopná, ale vypadala zuboženě. Ko-Antin se mohl

stáhnout z bojiště, aniž by to bylo nápadné.

ve vzdálenosti čtyř milionů kilometrů od ohnivého pekla bitvy se Ko-Antin rozhodl vyslat volání o pomoc. Past byla nastražena.

Z pohledu Pozemšťanů. 2. V pasti.

Tefrofská loď se pohybovala pomalu. V nešifrované zprávě se pravilo, že hnací zařízení pro nadsvětelné rychlosti bylo vyřazeno z provozu a loď se nyní pokouší vrátit k transmiteru.

„Nezdá se vám to podezřelé?“ zeptal se Rhodan Kalaka.

„Vůbec ne,“ ujistil ho Veslař. „Jedná se zřejmě o specializovanou duplikační loď a tím, že vysílá nešifrovaně, dává ostatním najevo, že jde o mimořádně cennou loď. Ušetří to čas, potřebný k šifrování.“

„Co je to, duplikační loď?“ zajímalo Rhodana.

„Loď určená k tomu, aby v případě nutnosti mohla na místě vytvářet duplikanty Tefroďů, vlastně zálohy,“ vysvětloval kosmický inženýr. „Obvykle má taková loď tři duplikátory a speciálně školenou posádku.“

Rhodan na sobě nedal znát, jak ho ta zpráva vzrušila, duplikátory patřily k největším tajemstvím Mistrů ostrovů a

yní se nabízela možnost zmocnit se lodi se třemi takovými zařízeními.

„Máte přece jen podezření?" zeptal se Kalak, který si nesprávně vyložil Rhodanovo mlčení.

„A měl bych?" odpověděl Rhodan otázkou.

„Těžko říci, Tefrodi jsou nevypočitatelní, ale duplikační loď je tak daleko od mateřského svazu, že to na léčku nevypadá," usoudil Kalak.

„Čím déle budeme diskutovat, tím menší šanci zmocnit se té lodi budeme mít," naléhavě upozornil Atlan. Jinak opatrný Arkonidan byl v tomto případě již rozhodnut, dobře chápal význam získání duplikátoru.

„A já se obával, že navrhneš, abychom tu loď prostě zničili," poznamenal jízlivě Rhodan, který mu často vyčítal přehnanou opatrnost.

„V případě nebezpečí to můžeme později udělat, ale Mistři a jejich nohsledi Tefrodi se zřejmě začínají dopouštět chyb," argumentoval admirál. „To je jedna z nich a my bychom ji měli využít."

Prvotní Rhodanovo nadšení pro rychlou akci ale naopak vyhasínalo. Zmocňovala se ho nevysvětlitelná tíseň, která posilovala jeho podezření. Kdyby aspoň Kalak, který Tefrody dobře znal, váhal, byl připraven celou akci odvolat. Kalak si však neuměl představit, jakou léčku by v tomto případě mohlo nekódované volání o pomoc znamenat, a to rozhodlo.

„Pouze doufám, že opět neuděláš svou obvyklou chybu a nezařadíš do výsadečového komanda většinu nejvyšších důstojníků," dodal Atlan.

„Jak to myslíš?" zeptal se Rhodan, vyrušený ze svých úvah.

„Že ty a já zůstaneme v CRESTU III. Navrhuji nejdříve vyslat Korvetu, která by ještě jednou loď prozkoumala z bezprostřední blízkosti a teprve potom rozhod-

neme, co dál. Do posádky Korvety navrhuji zařadit Tolota a snad ještě některého z mutantů," vysvětlil Atlan.

„Major Don Redhorse je pravým mužem pro tento úkol," rozhodl Rhodan, který beztak chtěl řídit operaci z CRESTU III.

„Čistit zbraň je nebezpečná věc," vysvětloval seržant Brazos Surfat svému ohromenému posluchači. „Už čtrnáct mužů solárního loďstva při tom zahynulo. Právě proto svou zbraň nikdy nečistím."

„Jak ale poznáte, že zbraň je v pořádku?" zeptal se McClelland.

„To je právě to, co mě odlišuje od většiny astronautů, cítím to a nepotřebuji zbraň čistit a zkoušet," vytahoval se Surfat.

McClelland s ním sdílel kabinu a za tu dobu se dověděl dvě podstatné věci: zaprvé, že seržant je skoro pravidelně degradován, ale stejně tak pravidelně opět povyšován, Zadruhé, že vyjít se seržantem je možné jen tak, že mu člověk bude zbožně naslouchat. Tím se také řídil.

„Ale jak to děláte při prověrkách?" chtěl vědět McClelland, který měl před sebou rozebraný a pečlivě vycíděný impulsní paprskomet.

Tělnatý seržant se zachechtal a řekl: „Sleduj!" a náhle se převtělil v dozorčího důstojníka, zvedl svoji zbraň, sáhl malíčkem do hlavně a vytáhl ho celý černý.

„Co je to, seržante!" pronesl pisklavý hlas.

„Špína, pane," hlásil Surfatův hlas.

„Jste opět desátníkem, seržante," zapištěl imaginární důstojník a Surfat se opět rozřehtal. Přerušil ho hlas z interkomu.

„Posádce KC-1, okamžitý nástup v hangáru!"

Surfat zastrčil svou zbraň do pouzdra a zamračeně poznamenal: „Tak se mi zdá, že tohle se týká nás obou, že si nedají pokoj."

„Počkejte, musím složit svůj paprskomet," požádal McClelland.

„To je z toho, když se zbraň čistí," prohodil Surfat a vypadl. McClelland popadl rozebrané součástky a rozběhl se za ním. Cestou McClelland dal paprskomet dohromady, ale trvalo to

čtyři minuty.

„Musí jít o vážnou věc," řekl jim hned u vchodu další člen posádky. „je tu Tolot, Gucky, Marshall i Noir. Samá esa."

McClelland konečně zasunul do své zbraně také zásobník.

„Tohle se mi nelíbí, smrdí to bojem," zabručel Surfát.

„Aspoň se vám vypálí ta špína z hlavně," dovolil si poťouchlost McClelland. Surfát tu drzost ignoroval, měl teď jiné starosti.

Major Don Redhorse velel první z pěti letek Korvet, které CREST III nesla. A byl to právě jeho hlas, který uslyšeli z ampliónu, sotva vešli do vstupní komory Kor-vety.

Rozkazoval, aby okamžitě zaujali svá místa.

„Kdy ten Indián pochopí, že nevisíme na provázku," bručel Surfát. „Věčně všechno musí být hned a ještě lépe včera."

„Start za tři minuty!" pokračoval Redhorse. „Cíl: tefrodská loď. Další rozkazy po startu."

„Cíl, tefrodská loď," mumlal vztekle Surfát. „Nepotřebuji věšteckou kouli,

abych věděl, že nás čekají jen a jen potíže."

„vy umíte zacházet s křišťálovou koulí?" byl zvědavý McClelland.

„Až se z téhle akce vrátíme, pokud se ovšem vrátíme, předpovím vám budoucnost," přislíbil zamračeně seržant.

CREST III byla ve vzdálenosti asi tisíce kilometrů od SUSAMY, když z lodi vyrazil tucet záchranných člunů.

Rhodan to sledoval na obrazovce.

„Prchají," řekl Velký administrátor. „Nejspíš vyhodí loď do povětří. Všimněte si, jak pospíchají."

„Máme zase smůlu, pane," dodal plukovník Rudo.

Ani jeden z nich však netušil, že v každém záchranném člunu sedí jen jeden Tefrod, pilot. Rhodan se spojil s Redhorseem.

„Posádka lodi uprchlá," oznámil majorovi. „Loď je nejspíš podminovaná. Presto se pokusíte o výsadek a zneškodnění náloží."

„Opravdu ta loď stojí za takové riziko, pane?" ptal se Redhorse.

„Nepřítel sotva předpokládá, že k ní vyšleme výsadek," odpověděl Rhodan. „Výbuch by měl být načasován s jistou časovou rezervou pro bezpečný únik posádky, je tudíž šance, že se vám podaří nálož zneškodnit. Budete ovšem postupovat s veškerou možnou opatrností."

Korveta KC-1 byla vystřelena do prostoru a nabrala kurz přímo k duplikační lodi. Rhodan si byl vědom, že odpovědnost za životy posádky leží na něm. Jsem snad tak posedlý prozkoumáním tefrodské lodi, že přestávám myslet jasně? ptal se sám sebe. Bezděčně potřásl hlavou a opět se obrátil na Kalaka: „Dovedete vysvětlit ten náhlý útěk tefrodské posádky?"

„Pravděpodobně chtějí loď zničit," řekl Kalak. „I tak je ten útěk nepochopitelný, protože v okamžiku útěku CREST III ještě nepředstavovala bezprostřední ohrožení pro duplikační loď."

„Nemohu se stále zbavit myšlenky, že lezeme do pasti," konstatoval Rhodan. „Ale nedovedu postřehnout souvislosti."

„Pořád ještě můžeme Korvetu odvolat a zmizet," připomněl Atlan.

„ne," rozhodl Rhodan. „Třeba se nám už podobná příležitost nenaskytne a pak si budeme vyčítat, že jsme ji nevyužili."

Byl to okamžik, kdy celý plán Mistrů ostrovů se mohl zhroutit. Rhodanovo rozhodnutí ho však neodvolatelně uvedlo do chodu.

Major Don Redhorse už mnohokrát nalétával na nepřátelské lodi, ještě nikdy však neletěl k lodi, kde mu najisto připravili atomový výbuch na uvítanou. Tento neviditelný, číhající nepřítel byl mnohem horší než zběsilá nepřátelská palba.

„Svědí mě tlapy, Done," řekl Gucky, který jistě nahlédl do majorových myšlenek. „Počítám, že ti není o moc lépe."

„Opravdu ne," odpověděl Don příkřeji než zamýšlel.

„Icho Tolot přežije každý výbuch," závistivě poznamenal

Gucky. „Může mě potom najít v troskách lodi.“

„Pokud se ještě budeš nějak lišit od těch trosek," zahřimal Tolot.

„Odporný trpaslíku!" zaječel Myšob na halutského obra. „Každá jiná bytost by byla šťastná, že může vyhledat mě ostatky.“

„Tefrodská loď stále vysílá zaměřovací impulsy," přerušil je major. „Kapitán patrně nechal zapnutou automatiku," dodal nejistě. Litoval, že tu není Kalak, který by snad přišel na nějaké rozumné vysvětlení.

„Spojovací manévr začíná," křikl Redhorse do interkomu.

Cekalo je další překvapení. Vstupní komora lodi byla otevřená — na to patrně prchající ve spěchu zapomněli a magnetická lana přitáhla Korvetu k lodi. Bylo to vskutku nečekaně snadné, ale o to více podezřelé.

„Nejdřív musíme najít nálož," oznámil Redhorse vysílačkou zamontovanou do přilby. „Ostatní počká. Na průzkum půjdou Tolot a Gucky, po nich Noir ,a já. Ostatní vyčkají v Korvetě dalších rozkazů.“

Všechno probíhalo i nadále na Redhorsův vkus až příliš hladce. Ze zkušenosti věděl, že to většinou pak nedopadne dobře. Proč loď Tefrodů nespěchají na pomoc? Bylo těžké uvěřit, že se nemůže uvolnit ani jedna loď z několika set. S těžkým srdcem se Redhorse postavil na kraj výstupní komory a zapnul odrazový agregát, který ho vystřelil do kosmického prostoru. Noir ho následoval, Tolot a Gucky ho už předešli.

SUSAMA se zvedala před majorem jako hora. Za ní viděl jiskřit nesčíslná slunce centra Andromedy. Major však tu krásu nevnímal.

Redhorse se pohyboval ve volném prostoru s jistotou zkušeného astronauta. Náhle jeho dráhu překřížily dva stříbřité světelné pruhy, Tolot a Gucky. Zároveň major uslyšel ve sluchátcích Guckyho hlas: „Vnitřní brána vstupní komory je uzavřená. Po Tefrodech není ani stopy.“

Redhorse vydal rozkaz posádce, aby je následovala se

zařízením pro zjišťování náloží a sám zaletěl do otevřené vstupní komory před hangárem. Komora vypadala skoro stejně jako na pozemských lodích a bylo tudíž pravděpodobné, že otevřít vnitřní bránu bude snadné. Operace stále probíhala naprosto hladce a nic nenavštěvovalo tomu, že by se to mělo změnit. Přesto major tušil, že je čekají komplikace, jen nemohl přijít na to, jaké.

„Nemohu zachytit žádné mentální impulsy," ohlásil Gucky. „Vypadá to, že celá posádka skutečně opustila loď."

Major si oddechl. Zdálo se, že jeho obavy byly nepodložené a že je už otázkou hodin, kdy se zmocní největšího tajemství Mistrů ostrovů - duplikátoru. Redhorse ovšem nemohl vědět, že ve vzdálenosti pouhých deseti kroků od něho se ukrývá Tefrod, který pomocí speciálního zařízení sleduje každý jeho krok, i když je ještě dělí silná ocelová zeď.

Z pohledu Tefrodů. 3. Past sklapla.

Ko-Antin 36 pracoval beze spěchu. Věděl, že Haluťané co nevidět vstoupí do lodi, ale byl si jistý, že nejdříve se budou věnovat strojové části. Přílba ho dokonale chránila před prozrazením prostřednictvím mozkových impulsů a k prohlídce podle nich prázdných kabin se Haluťané určitě hned tak nedostanou.

Šestatřicátý se zasmál, když si vzpomněl na setkání s Ko-Antinem 201. Setkání ho zřejmě šokovalo, nejspíš se dosud se žádným nesešel. To Šestatřicátý byl v pravidelném styku s jinými Ko-Antiny. Setkávat se se stejně vyhlížejícími muži, muži se stejnou inteligencí a charakterem se mu stalo zcela rutinní záležitostí. Setkání s Dvěštepvním ho přesvědčilo, jak citlivý je problém existence duplikantů. Ale Dvěštepvním je přehnaně citlivý, pomyslel si Šestatřicátý. Pokud se opět setkáme, pokusím se ho zabít. A opět se zasmál. Potom klidně vstoupil do své skryše a pečlivě za sebou zavřel skříň a zasunul její zadní stěnu.

Doufám, že to setkání velitele nerozrušilo natolik, že začne dělat chyby, pokračoval ve svých úvahách. Šestatřicátý už

spoluprožíval smrt sedmi Ko-Antinů, kteří své úkoly nezvládli. Popravu jednoho z nich se dokonce zúčastnil a překvapilo ho, že ho vůbec nevzrušila.

Není to divné, že jsem tvrdší než ostatní? ptal se sám sebe. Jak je možné, že se duplikanty vyvíjejí odlišně? Záleží to na prožitcích a zkušenostech? Odpověď na tuto otázku dosud hledal marně.

Bylo by zajímavé vědět, zda velitel Ko-Antin ví, že má na palubě šablonu Ko-Antinova originálního těla, uvažoval Šestatřicátý. Ví, že se tu dají vyrobit stovky Ko-Antinů, kdyby on padl a zahynul i Šestatřicátý?

Když dospěl k tomuto bodu, zrodil se v hlavě Šestatřicátého smělý plán. Když zmatek na palubě SUSAMY dostoupí vrcholu, ukradne šablonu a zničí ji. To dá

22

všem Ko-Antinům šanci stát se individuálními osobnostmi.

Čím déle o tom přemýšlel, tím více se utvrzoval ve svém rozhodnutí. Jeho nikdo podezírat nebude, protože ho považují za nejspolehlivějšího ze všech Ko-Antinů.

„Co to vyvádíte? Nemůžete dát pokoj aspoň dokud se nevypořádáme s Haluťany?“ zlostně zvolal Ko-Antin, když do něj Arrek narazil v těsné skryši ve strojovně. Zástupce cvičil!

„Stát nehybně je nezdravé, je třeba se uvolnit,“ vysvětloval Arrek.

„Uvolnit!“ zasténal kapitán. „Okamžitě s tím nesmyslem přestaňte. To je rozkaz! Až bude po všem, můžete si cvičit jak chcete.“

„Ale cvičení je nutné právě v takové situaci,“ oponoval Arrek. „Vezměte si aspoň tuhle tabletu, snižuje potřebu spánku a zvyšuje výkonnost. Je to nejlepší, co dosud naši biochemici vyvinuli.“

Ko-Antin se díval s odporem jak jeho zástupce polyká nějakou tabletu a temně zavěštil: „vy na ty tablety jednou pojdete!“

„Právě naopak,“ ujistil ho Arrek, ale tablety už nenabízěl.

„Věnujte se raději přístrojům," usměrňoval svého zástupce kapitán. „Výsadkové komando už musí každou chvíli proniknout do lodi, tak ať je pozorování zajištěno."

Arrek se však jen šťastně usmíval a z plných plic nasával vzduch. Ko-Antin s překvapením zjistil, že mu pak vystačil na tři

minuty. Déle ho už pozorovat nevydržel, dloubl ho do břicha a vyštěkl: „Tak už dost!"

„Promiňte!" vyhrkl Arrek. „Moje játra musí absorbovat.

„Chcete říci, že Halut'ané budou tady, a vaše játra budou ještě absorbovat?" vztekle ho přerušil Ko-Antin. „Jestli to vaše játra nezvládnou do pěti vteřin, půjdete sedět, vy i játra."

Vtom pozorovatel ohlásil, že nepřátelský člun se spojil s lodí.

„Máme vyslat impuls?" zeptal se Arrek, který byl okamžitě plně koncentrovaný.

„Ještě ne," rozhodl Ko-Antin. „Nejdříve se musíme přesvědčit, že Halut'ané jsou skutečně v pasti. Dáme jim čas, aby našli nálož. To je přesvědčí, že posádka skutečně opustila loď."

„Doufám, že to zvládnou dost rychle, byl bych nerad, kdyby mě roztrhala naše vlastní nálož," poznamenal nervózně Arrek.

Ko-Antin se podíval na hodinky. „Pokud mají přístroje z poloviny tak dobré jako my, musí to stihnout. Podíváme se, jak to budou dělat."

Kapitán přiložil malý přístroj ke stěně jejich úkrytu a potom si dal k oku čočku. Arrek ho mlčky sledoval. „Zatím hledají venku," oznámil kapitán.

„Kolik jich je?" zeptal se Arrek.

„Zatím vidím dva," mumlal Ko-Antin. „Jeden je Halut'an, to je jisté, ten druhý je nějaká malá bytost se silným ocasem a křivýma nožkama. je celá porostlá srsti, musí to být příslušník nějakého pomocného národa Halut'anů."

Ko-Antin se náhle odmlčel a Arrek pochopil, že spatřil něco, co ho velice překvapilo, neodvažoval se však velitele

vyrušit.

„Tam venku je nějaký člověk, který vypadá úplně jako my," řekl chraplavě Ko-Antin. Byl zřejmě zmatený.

„To není možné!" zvolal pobouřeně Ar-rek.

„Přece nejsem slepý," zavrčel kapitán. „Přesvědčete se sám."

Ko-Antin se posunul a uvolnil Arrekovi místo před přístrojem. Arrek se naklonil k přístroji a chvíli se napjatě díval. Když se otočil k veliteli, byl jeho obličej velice vážný.

„Mají skafandry," řekl tiše.

„Ale průhledné přilby," namítl Ko-Antin. „je jasně vidět, že jeden z nich vypadá jako Tefrod. je k nerozeznání."

„To nemůže být Tefrod!" vykřikl Arrek, ale hlas se mu chvěl.

Zároveň zabzučel nějaký přístroj a Ko-Antin zvolal: „Časovaný zapalovač je odpojen, našli nálož včas. Nyní můžeme vyslat hyperimpuls."

„Ta věc se mi nelíbí," namítl zamyšleně Arrek. „Myslel jsem, že budeme mít proti sobě Haluťany, ale vidíme jen jednoho Haluťana, nějakou podivnou bytost a nějakého muže, který skutečně vypadá jako Tefrod."

„Akci nemůžeme přerušit," rozhodně prohlásil Ko-Antin. „Podobou cizinců se budeme muset zabývat později. Bude na to dost času."

„Měli bychom se ještě jednou spojit s centrálou, než vyšleme hyperimpuls," navrhl Arrek. „Nebo to aspoň konzultovat s velitelem flotily."

„Zbláznil jste se?" vykřikl překvapený Ko-Antin. „Vždyť rádiové spojení může zmařit celý náš plán!"

„A tohle?" Arrek ukázal na zeď jejich úkrytu. „To, co je tam venku, to náš plán neohrožuje?"

„Mlčte, nebo vás zastřelím pro vzpouru," zaječel vztekle kapitán. „Třesete se snad strachy jen proto, že Haluťané si přibrali pár pomocníků?"

„Nemám strach," odpo věděl Arrek, ale vypadal sklesle.

Ko-Antin se však na něj už nedíval a dal pokyn dalšímu muži, který se okamžitě sklonil nad hypervysílačem. Signál byl vyslán do prostoru. Ko-Antin se podíval na hodinky. Za pět minut se v bezprostřední blízkosti vynoří šest tefrofských lodí a Halut'ané už nebudou mít čas prchnout.

Z pohledu Pozemšťanů. 3. Past odhalena.

Seržant Brazos Surfata odhodil přilbu a konečně si utřel pot z čela. „Ať už jsou Tefrodi jacíkoliv, jedno jim upřít nelze, vzduch tu mají dobrý," řekl McClellandovi s nímž zkoumal stěny ústřední chodby.

McClelland neodpověděl a tak Surfata pokračoval: „Jestli mají bomby jen z poloviny tak dobré jako vzduch, pak nás pošlou k d'asu."

„Nemůžete mluvit o něčem jiném?" ozval se konečně McClelland. „Z těch řečí o bombách je mi nanic."

Než Surfata stačil odpovědět, z boční chodby se vynořil major Redhorse s dalšími šesti muži. „Zastavte pátrání, nálož jsme objevili a zneškodnili. Přecházíme k průzkumu lodí. Posádka se rozdělí. Tolot, Gucky a Noir už začali zkoumat duplikátory," oznámil.

McClellandovi se viditelně ulevilo, když slyšel, že je nálož zneškodněna, Surfata zůstal na pohled docela klidný.

„Vidím, že jste zase povýšil," obrátil se Redhorse na Surfata.

„Chcete mi snad blahopřát?" jízlivě se zeptal seržant.

„Nerad bych se unáhlil," odpověděl major. „vy a McClelland půjdete se mnou, naším cílem je centrála, odtud se pokusíme spojit s CRESTEM III pomocí tefrofského zařízení a také musíme konečně vypnout ten automat, ostatní se zaměří na průzkum bočních chodeb."

„Nemůže být někde ukrytá ještě druhá bomba?" zašeptal McClelland. Surfata položil tu otázku majorovi.

„Nemusíte své otázky klást Surfatovým prostřednictvím, McClellande, slyším dobře," řekl s úsměškem Redhorse. „ne, ta

nálož byla dost silná, aby zničila celou loď. Ostatně Tefrodi museli docela ztratit hlavu, protože neučinili žádná další opatření, aby zabránili obsazení lodi."

„Mám dojem, že nám to až příliš usnadnili," zavrčel Surfát.

„Mluvíte mi z duše, Brazosi," přitakal major. „Nemohu se zbavit pocitu, že se stáváme součástí nějakého ďábelského plánu Tefrodů."

Redhorse ovšem věděl, že pokud jsou jeho podezření správná, je s nimi konec. Dostali se příliš daleko, než aby mohli pomýšlet na návrat. Na druhé straně dosud nic ta podezření nedokazovalo. Tefrodi mohli spoléhat na to, že nálož zničí loď dříve, než se k ní nepřátelé dostanou. Konec konců chyby dělají všichni, proč ne Tefrodi?

„Od okamžiku, kdy jsme vstoupili do lodi, mám stále pocit, že mě někdo pozoruje," oznámil McClelland.

„To jsou nervy, až proděláte víc takových akcí už takové pocity mít nebudete," uklidňoval ho Surfát. Také Redhorse měl však stejný pocit a na nedostatek zkušenosti si opravdu nemohl stěžovat. Nahlas však nic neřekl.

Dospěli na můstek. Teprve zde Redhorse postřehl větší rozdíl oproti pozemským lodím. Uspořádání přístrojů a jejich vnější vzhled byly dosti odlišné a řídicí pult byl uspořádán úplně jinak.

„Spojovací centrála bude asi tam," upozornil McClelland na vedlejší místnost, oddělenou průhlednou stěnou z nějaké umělé hmoty.

Vtom však přišel rozkaz k návratu na CREST III.

Prostor k umístění duplikátorů nebyl příliš velký, Tefrodi ho však dokázali dokonale využít a umístit sem všechny tři snímače struktury. Kolem vlastního duplikátoru byly v půlkruhu rozestavěny klece. Rudé bezpečnostní kruhy ohraničovaly prostor kolem snímačů struktury. Stupně, vedoucí od nich ke klecím, byly odděleny jednoduchým zábradlím. Klece byly otevřené. Pouze jedno tělo, vznášející se v jejich středu, mohlo být snímáno.

Gucky si zběžně prohlédl snímače a soustředil se na duplikátor. Působil neforemně, protože jeho vnější stěny byly pokryty nějakou plastickou masou. Pro jednotlivá kontrolní zařízení v ní byly vyhloubeny otvory, které procházely i základní ocelovou stěnou. Jednotlivé vypínače a řadící páky byly barevně rozlišený. Vstup do duplikátoru tvořil čtvercový otvor, nad kterým svítila lampa.

„Dovedete si představit, že byste leželi v něčem takovém," zeptal se Noir a ukázal na klece.

„Určitě nikdo nemá zájem vyrobit stovku myšobů," poznamenal Gucky, ale tvářil se znepokojeně. Tolot na otázku vůbec nereagoval.

„Tohle jsou stroje, které Tefrodům zajišťují doplňování stavů jejich vojáků," řekl Halut'an. „Musíme je zachytit co nejpřesněji."

„Také snímače si zaslouží pár snímků do rodinného alba," připomněl Tolotovi Gucky. „Rád bych ukázal Iltu svůj snímek u duplikátoru."

„Myslím, že by se Iltu zděsila, počítám, že jí jeden takový mužský naprosto stačí," mnil Noir.

„Kdyby tu nebyl ten skrček," Gucky měl na mysli tři a půl metrů vysokého Tolota, „vyzval bych tě okamžitě na souboj, André."

Tolot odložil své kamery, které vytáhl odněkud ze svého bojového obleku, a prohlásil: „Na tenhle okamžik jsem už dlouho čekal. Doufám, že tu loď dostaneme v pořádku až do Kalakova doku a pořádně ji prozkoumáme."

„Mám teoretický problém," oznámil Gucky. „Co se stane, když pořídím šablonu z karotky a pak ji strčím do duplikátoru?"

„Nevím," přiznal Noir. „Po pravdě řečeno jsem o tom nepřemýšlel."

„Tohle je duplikátor, ne továrna na karotku," okřikl ho Tolot.

„Mám stejné právo na ten stroj, jako ty," protestoval myšob.

„Nehádejte se," vložil se do sporu Noir. „Ještě nám nepatří loď ani duplikátor. Když ho skutečně dostaneme, bude dost času uvažovat o tom, k čemu ho použijeme."

„Správně, nemá cenu se bavit s někým, kdo myslí jen na jídlo," začal Tolot, Gucky zaječel, ale náhle zmlkl. Všichni se na něj nechápavě zadívali.

„Marshall mi telepaticky sdělil, že jsme padli do pasti," vykřikl do ticha Myšob.

Kosmická bitva už byla rozhodnutá. Všechny pokusy Maahků prorazit obklíčení ztroskotaly. Tisíce rozžhavených úlomků jejich lodí letělo prostorem a Tefrodi ničili další a další. Vlastní ztráty Tefrodů byly proti tomu zanedbatelné. Rhodan je odhadoval na necelou stovku lodí. Bylo už jen otázkou času, kdy bude zničena poslední maahkská loď.

„Nálož v duplikační lodi byla zneškodněna," sdělil Marshall a vytrhl tak Rhodana z pozorování bitvy. „Posádka Korvety je mimo nebezpečí."

„Zdá se, že nám válečné štěstí přeje," komentoval to Atlan.

„My neválčíme," namítl Rhodan. „Ale štěstí potřebujeme."

„Já ale nechápu, proč žádné tefrodské lodě nespěchají zachránit duplikační loď," rozčileně přemýšlel nahlas Kalak. „Vypadá to, že ji ignorují!"

„Proč by to dělali?" zeptal se Rhodan. „Máte pro to vysvětlení?"

„ne, ale nelíbí se mi to," prohlásil Kalak a jeho hluboko zapadlé oči se zavrtávaly do Rhodana, jakoby odpověď očekával od něho.

„Tefrodi přece nevědí, že jsme nablízku," připomněl plukovník Rudo. „Proto se asi rozhodli nejdříve zničit invazní loďstvo a teprve potom se postarat o vrak duplikační lodi."

Rhodan doufal, že je to tak, ale uvědomoval si, že pokud jde o léčku, potom se plán Tefrodů dokonale podařil právě díky jeho přání zmocnit se co nejdříve duplikační lodi. O několik vteřin později už věděl, že jeho nejhorší obavy byly oprávněné. V blízkosti CRESTU III se z lineárního prostoru vynořilo šest

tefrodských superlodí o průměru tisíc osm set metrů.

„Vlákali nás do pasti!" zaduněl hlas plukovníka Rudo.
„Jen klid, plukovníku," zarazil ho Rhodan. „CRESTU III žádné nebezpečí nehrozí. Okamžitě dejte rozkaz Redhorsovi, ať se Korveta vrátí. Posádka musí za každou cenu opustit duplikační loď."

Tefrodských lodí se Velký administrátor neobával. Nepředstavovaly pro CREST III bezprostřední nebezpečí, ale bylo nutné je brát vážně. Zvláště s ohledem na to, že ve vzdálenosti pouhých tří světelných měsíců se odehrávala kosmická bitva s nasazením stovek tefrodských lodí.

„Aktivovat HD-štít a transformační děla připravit k palbě," klidně rozkázal Rhodan. Dosavadní nervozita z něj spadla. Jeho obavy se vyplnily, ale aspoň vše bylo jasné.

„Tohle jsem měl předvídat," provinile šeptal Kalak.
„Jen si nic nevyčítejte, ještě není nic ztracené," těšil ho Rhodan.

„Co máš v úmyslu?" chtěl vědět Atlan.

„Především musíme získat čas," prohlásil Rhodan. „Musíme tu bitvu se šesti tefrodskými loděmi protahovat, jak jen to půjde."

„To nebude snadné," konstatoval Atlan. „Míří přímo k nám."

„Redhorsovu Korvetu už nestačíme přijmout, pane," ohlásil Rudo. „Neodolá útoku Tefrodů, jestli ji napadnou, sotva vystartuje."

„Musíme se o to pokusit," trval na svém Rhodan a horečně přemýšlel. Nejrozumnější by bylo uniknout do lineárního prostoru, ale to by znamenalo odsoudit KC-1 ke zkáze. Avšak CREST III nemohla přijmout Korvetu ani v průběhu boje. Situace se začínala jevit jako bezvýchodná, podstatně horší, než si Rhodan myslel. Tefrodi měli zřejmě propracovaný plán a bylo možné očekávat, že jim připraví ještě další nepříjemná překvapení.

„Máme-li se vyhnout boji, musíme ustoupit, pane," zvolal

Rudo.

Rozhodnutí bylo na Rhodanovi. „Stáhněte se poněkud, ale zůstaňte v tomto operačním prostoru," rozkázal.

„Ale tím se boji nevyhneme, pane," upozornil Rudo.

„Musíme to risknout, nemůžeme odepsat Redhorse a jeho lidi," rozhodně trval na svém Rhodan. „Proč KC-1 nestartuje? Trvá to dlouho."

„Volá Marshall," oznámil radista a Rhodan nechal přepojit hovor na můstek. Za okamžik uslyšel telepatův hlas, Marshall se nenamáhal šifrovat svou zprávu, bylo to zbytečné.

„Na duplikační lodi byli ukrytí Tefrodi," hlásil mutant. „Redhorse a jeho doprovod byli přepadeni a snaží se probíjet ke Korvetě."

„Ještě to nám chybělo," zamumlal Atlan. Rhodan doufal, že se zkušeným bojovníkům pod Redhorsovým velením podaří dostat ke své lodi. Více ho trápila jiná otázka: proč Tefrodi nalíčili jako návnadu právě duplikační loď. Na vysvětlení, které ho napadlo, se bál i jen pomyslet.

McClelland vytržštěnýma očima zíral na průhlednou stěnu, která patrně oddělovala spojovací centrálu od velitelského můstku. Mezi přístroji se tam vynořilo asi dvacet těžce ozbrojených Tefrodů. Zároveň ve sluchátcích uslyšel nějaký vřeštivý hlas, který volal: „je to past, majore. Okamžitě se stáhněte. V blízkosti CRESTU III se objevilo šest tefrodských lodí."

Varování přišlo od Marshalla, který zůstal v Korvetě a sledoval události v kosmickém prostoru. Přišlo pozdě.

„Všichni zpátky!" zařval major Don Redhorse.

„Neslyšíš?" vykřikl Surfata. „Padej, je-li ti život milý."

„Já to tušil, já to věděl, pořád jsem měl ten divný pocit," bědoval McClelland, ale přece jen se probral ze strnulosti a běžel za Surfatem. Na Redhorsův rozkaz se už Pozemšťané z celé lodi stahovali ke Korvetě.

Tefrodi naopak nepospíchali, aspoň Redhorse a jeho průvodce nepronásledovali, i když se vyhnuli ze spojovací

centrály.

„Proč vlastně nebojujeme?" vyhrkl v běhu McClelland.
Seržant na něj vrhl útrpný pohled.

„Máme dvacet Tefrodů v zádech a nevíme, kolik jich nás ještě potká cestou. Chceš zemřít hrdinskou smrtí nebo přežít?"
křikl na něho.

Mladý astronaut nemusel odpovídat, bylo jasné, že by raději přežil. Redhorse už zabočil z hlavní chodby do jedné z postranních. Surfát postrčil mladíka, aby ho následoval. V chodbě se málem srazili s jedním z odborníků z CRESTU III, který byl zřejmě rád, že vidí Redhorse.

„Byli jsme ve strojně, když kryt hlavního generátoru náhle odpadl a ze skryše se vyhnula celá horda Tefrodů,"
chrllil ze sebe specialista.

„To nám vylíčíte později," přerušil ho Redhorse. Měl obavu, že na duplikační lodi je ukryto snad několik set Tefrodů, kteří na ně teď zaútočí ze všech stran. Patrně chtěli zajmout co nejvíce Pozemšťanů. „Půjďme touto chodbou. Strílejte na každého Tefroda, nic jiného nám nezbývá."

Cestou se Redhorsova skupina rozrostla na šestnáct členů, major doufal, že ostatní se jinými chodbami už dostali ke Korvetě.

„Teď máte příležitost prokázat, za co stojí ten váš nablýskaný paprskomet," křikl Surfát na zelenáče McClellanda.
„Držte se těsně za mnou, potom máte šanci, že vás nezasáhnou."

„Nechci bojovat za vašimi zády, ale po vašem boku," zvolal mladík.

„Takové hrdinství na mě dojem nedělá," zavrčel pohrdavě Surfát. „Jde o to, aby se co nejvíc členů posádky dostalo odsud živých. To je vše."

Surfát v kritických situacích rád mluvil. Ostatně jako vždy.

„Ten blázen Tolot váhá s útekem, Done," uslyšel vtom major myšobův hlas ve sluchátkách. „Prý je dost času a pořizuje další snímky."

Redhorse tiše zaklel. To byl celý Halut'an, přímo se vyžíval v nebezpečí. „Nech ho u duplikátoru a sám se teleportuj i s Noirem."

„Nemohu tu Tolota nechat samotného," namítl Gucky. „Ostatně se tu zatím žádní Tefrodi neobjevili. Až se objeví budu mít dost času vzít Noira a zmizet. Potom se vrátím pro Tolota, do té doby si sám poradí."

Redhorse věděl, že přesvědčovat Tolota je marné, když se k něčemu rozhodl, také to udělal. Pokračoval tedy v cestě. Nikdo však na ně neútočil. Až těsně před vstupem do hangáru narazili na tři mrtvá těla Tefrodů.

„Zřejmě tu už někdo z našich prošel," komentoval to suše major. Z boční chodby se blížila další skupina Pozemšťanů. Redhorse si oddechl. Začínalo být pravděpodobné, že se celé posádce KC-1 podaří uniknout.

Když vstupovali do hangáru, objevili se první pronásledovatelé. Pohled na mrtvé druhy je rozzuřil tak, že zapomněli na rozkaz zajmout nepřitele a začali bezhlavě střílet. Tentokrát se však opozdili oni.

Surfat byl rád, že se už dostal do vstupní komory hangáru. ve sluchátkách uslyšel Marshallovo hlášení: „Korveta připravena ke startu. Jen ten bláznivý Tolot je ještě stále u duplikátoru."

Redhorse nechal otevřít vnější bránu výstupní komory hangáru. Tefrodi neměli na sobě skafandry a nemohli proniknout do hangáru.

„Doufám, že jsme jim unikli," uslyšel Surfat ve sluchátkách majorův hlas. „Rozleťte se ke Korvetě!"

Surfat se postavil na kraj výstupní komory, odrazil se a rozletěl k otevřené vstupní komoře KC-1, která jasně svítila ve tmě kosmického prostoru. Co se stane, až se Korveta odpojí od dupli-kační lodi? uvažoval Surfat. Obával se, že Tefrodi, rozrušení neúspěchem svého plánu, zahájí zničující palbu. A Korveta ještě nemohla aktivovat HD-štíť.

André Noir byl vyrovnaný a odvážný, ale Tolotova tvrdohlavost mu už šla na nervy. „Děle čekat nemůžeme, Tefrodi sem vtrhnou každou chvílí a potom by už mohlo být pozdě," řekl Guckymu.

„To tu máme nechat toho blázna samotného?" mumlal Gucky. „Může ho napadnout něco ještě bláznivějšího, třeba ten krám rozebírat."

Halut'an vůbec nevěnoval pozornost svým společníkům, byl zcela zaujat duplikátorem a spoléhal na to, že v případě nebezpečí ho Gucky teleportuje. Na rozdíl od téměř nezranitelného Tolota a teleportéra Guckyho byl Noir proti přesile Tefrodů prakticky bezbranný. Jeho hypnotické schopnosti ho nemohly uchránit před útokem několika osob. Přesto se vzdal pokusů přemluvit ostatní. O Tolotovi bylo známo, že je to marné. Byl spojencem Pozemšťanů, nikoliv jejich podřízeným, a nepřijímal ani rozkazy, když měl dojem, že ví lépe, jak co udělat. Gucky ho nechtěl opustit.

Když jim však Halut'an zmizel z očí někde za duplikátorem, měl toho dost i Gucky. „Budeme ho muset asi vytáhnout násilím," řekl temně.

„To by ses mohl rovnou pokusit trans-portovat ledovec," Noir na to.

„Co je s vámi?" zeptal se Guckyho telepaticky Marshall.

„Vězíme tu, Tolot snad do toho duplikátoru vleze," hlásil Gucky.

„je na čase, abys sem dopravil Noira," vysílal své myšlenky telepat. „Kromě vás jsou už všichni na palubě. Redhorse nemůže čekat se startem, protože CREST III honí šest tefrofských lodí."

„Jak to: honí?" divil se Gucky. „CREST III je přece může zlikvidovat."

„Větší bitva by sem přilákala další te-frofské lodě, které likvidují zbytky Maahků. To by znemožnilo návrat Korvety," sdělil Marshall.

„Dobrá, kleknu si před Tolotem a snad ho přiměji, aby se konečně hnul," oznámil Gucky a raději aktivoval blok, aby Marshallovu odpověď neslyšel, protože si dokázal představit, že Marshall si nebude brát servítky.

„Redhorse spěchá, musíme Tolota odsud dostat," řekl Noirovi.

Noir však tušil, že Gucky využívá Tolotovy umíněnosti, aby uspokojil vlastní zvědavost a touhu po dobrodružství. Proto ho nepřekvapilo, že Gucky nespěchá uskutečnit svůj záměr.

Vydali se za Tolotem jen pomalu.

„Tohle není žádný vrak," konstatoval Gucky. „Poškození, která jsem viděl, sotva stojí za řeč."

„Asi je způsobili sami Tefrodi," usoudil Noir. „Nevylučuji však, že hnací ústroji

pro pohyb nadsvětelnou rychlostí je skutečně poškozeno."

„To sotva," zapochyboval Gucky.

„Není na čase přestat s tou neplodnou diskusí a postarat se o návrat na Korve-tu?" rozčílil se konečně i klidný Noir.

„Takhle tě ještě neznám, příteli," podivil se myšob.

„Také bych se nerozčiloval, kdybych se mohl vrátit sám," zlostně ho ujistil Noir. Tou dobou už obešli duplikátor, ale Tolota tam nenašli.

„Kde je Tolot? Přece se nemohl vypařit!" divil se Noir.

„Nemohu zachytit ani jeho mentální impulsy," oznámil Gucky.

„Třeba si nasadil antiparapřilbu," posmíval se Noir. ve skutečnosti však zdaleka nebyl tak klidný, jak se tvářil. Byl to snad nějaký další Tolotův žertík, nebo se mu něco přihodilo? Jestliže padl do rukou Te-frodů, znamenalo to bezprostřední nebezpečí také pro ne.

„Kamera!" vykřikl Gucky. Noir se podíval na podlahu a hrdlo se mu sevřelo. Tolotova kamera tu skutečně ležela mezi kabely. Noir dobře věděl, jak nesnadné je přemoci Tolota. Jestliže to Tefrodi dokázali, pak zmocnit se jeho a Guckyho pro ně bude hračka.

Vtom se však Tolota objevili. Ležel na zemi a nehýbal se. Gucky zděšeně zaječel a oba se vrhli k tělu. Noir ucítil podivné pálení v hrdle a když se nad obrem sklonil, zapotácel se.

„Gucky!“ zachraptěl z posledních sil a zhroutil se.

Myšob klečel vedle Tolota a nebyl na tom lépe než on. Mutant to však už takřka nevnímal, chtěl něco říci, ale nedokázal to. Jako v mlze ještě viděl, že Gucky se zvedl, a potom ho pohltila tma.

Dvě ohnivé koule označily místa zásahů HD-štítu protipólovými děly Tefrodů. Rudo nereagoval na střelbu a s CRESTEM III pouze manévroval. Tefrodi si zřejmě uvědomili, že protivník se snaží získat čas, a znásobili své úsilí. Ted' jim šlo o to, zasáhnout štít více střelami najednou.

Rhodan se plně spolehl na Epsalanovo umění a do řízení lodi nezasahoval, spojil se však s Korvetou: „Už nemůžete čekat, majore. Musíte se pokusit dosáhnout CRESTU III za každou cenu," rozkázal Redhorsevi.

„Tefrodi prohlédli naše úmysly a začnou Korvetu ostřelovat, sotva se přiblíží ke CRESTU III," varoval Atlan.

„Také si to myslím," přidal se Kalak. „Určitě pochopili, proč neunikáme do lineárního prostoru."

„Přesto se Redhorse musí za každou cenu odpoutat od duplikační lodi," řekl jim Rhodan a opět se spojil s KC-1. „Bylo by nebezpečné, kdybyste letěli přímo ke CRESTU III, musíte udělat něco, co Tefrodi neočekávají."

„Souhlasím, pane," krátce odpověděl Redhorse.

„Unikněte před zaměřením do blízkosti velkého slunce," nařizoval Rhodan. „Potom vás vyzvedneme."

„Co s Tolotem, Guckym a Noirem?" zeptal se Redhorse.

„Gucky se i se svými společníky dokáže teleportovat i do CRESTU III," řekl

Rhodan. „Dokud nebudou v bezpečí, zůstaneme v tomto sektoru."

Odpovědi se však nedočkal. Už si myslel, že Indián přerušil spojení, když se Redhorse opět ozval: „Znepokojivé zprávy od

Guckyho. Právě s ním telepaticky komunikuje Marshall. Okamžik, prosím."

Chvilí bylo opět ticho. Rhodan v tu chvíli docela zapomněl na to, že na CREST III útočí šest nepřátelských lodí a myslel jen na trojici mužů u duplikátoru. Konečně se ozvalo nějaké klapnutí a pak udýchaný Marshallův hlas: „je zle. Gucky mi sdělil, že Tolot a Noir z nějakého důvodu upadli do bezvědomí u duplikátoru a za okamžik ohlásil, že do místnosti vtrhli Tefrodi a on se cítí tak slabý, že není schopen teleportace. Podle toho, co jsem zachytil, propadl panice. Myslí, že nepřítel použil plyn přizpůsobený metabolismu Haluťanů: Tím vysvětluje, proč se Tolot stal jeho první obětí."

Rhodana ta zpráva ohromila. Tolot, Noir a Gucky v zajetí nepřítel, a navíc právě v duplikační lodi!

„Slyšíte mě, pane?" dolehl k němu naléhavý Marshallův hlas.

„Ano, Johne. Ještě něco?" přinutil se odpovědět Velký administrátor.

„Gucky věří, že je chtějí duplikovat, zejména Tolota!"

Konečně bylo vysloveno podezření, které Rhodan ta úpěnlivě zaháněl.

„Musíme něco dělat, pane," pokračoval Marshall. „Jakmile Tefrodi pořídí byť jediný duplikát Tolota, Guckyho a Noira, dovědí se všechno, co ti tři vědí. Prakticky budou znát všechna naše tajemství!"

Rhodan věděl lépe než kdo jiný, že Marshall má pravdu. Ale ani to nebylo nejhorší. Děsilo ho pomyšlení, že by Tefrodi stvořili tisíce Tolotů, myšobů s vlastnostmi Guckyho, mutantů s Noirovými schopnostmi a přitom oddaných Tefrodům. Taková armáda by byla takřka neporazitelná. Už léta neměl Rhodan takový strach jaký pocítil v tomto okamžiku. Navíc si uvědomoval, že právě on je odpovědný za takový vývoj událostí. Přecenil sebe a hlavně sílu Pozemšťanů. Namyšleně se domníval, že se mohou beztrestně zmocnit duplikační lodi Tefrodům přímo před očima. Ani překvapivá snadnost operace

v počáteční fázi ho nezastavila. Naopak, všichni se slepě vrhli do léčky, nastražené nepřítelem.

Z pohledu Tefrodů.

4. Past dopravena do bezpečí.

Všechno se sběhlo tak rychle, že kapitán Ko-Antin ani nechtěl věřit, že plán je už opravdu uskutečněn a že právě SUSAMA se stala tou vábničkou, která Haluťany přilákala. Když spolu s Arrekem opustil svůj úkryt, stále ještě myslel na to, jak malá byla pravděpodobnost, že se to podaří, a že se to podaří právě jim. A přece se stalo.

Obří loď Haluťanů se stáhla do lineárního prostoru a člun s výsadkem se uchýlil do blízkosti modrého slunce, které mu poskytovalo ochranu před zaměřením. Kapitáni šesti tefrodských lodí dobře věděli, kde se nepřátelský člun ukryl, ale nedopustili se té chyby, aby ho pronásledovali. Úloha SUSAMY ještě neskončila. Bylo třeba vlákat Haluťany do další pasti, do pasti, ze které už nebude úniku.

Tři zajatci, uvěznění v prostoru duplikátoru, byli nejlepší návnadou, kterou si mohli vůbec přát. Haluťané dobře vědí, jaký osud zajatce čeká, a proto se musí pokusit je osvobodit, i když byli natolik opatrní, že do akce nasadili pouze jednoho vlastního důstojníka, kdežto zbytek výsadku tvořili bytosti tak překvapivě podobní Tefrodům. Ko-Antin se těšil na první výsledky duplikantů, kdy se o nich doví více.

„Plyn zapůsobil okamžitě," řekl Arrek, když vstoupili do antigravitační šachty. „Naštěstí vyřídil i ty dvě další bytosti. Jinak by vznikly komplikace a možná by nás čekal tvrdý boj."

Ko-Antin viděl v matném světle, že se jeho zástupce spokojeně usmívá. Zajímalo ho, zda by v některém okamžiku ztratil svůj příslovečný klid. To mu však jen blesklo hlavou, jeho myšlenky se stále vracely k Šestatřicátému. Opustil už také on svůj úkryt? A co má dělat, kdyby se před ním někde náhle vynořil? Se svým zástupcem o tom mluvit nechtěl, ačkoliv věděl, že Arrek je o Šestatřicátém informován. Patrně je tedy Arrek kontrolorem, kterému Centrála svěřila zvláštní

plné moci. ve světle této skutečnosti se jeho chování jevílo zcela jinak.

Vystoupili z antigravitační šachty a Ko-Antin se snažil nemyslet na Arreka a Šestatřicátého. Musel se soustředit na zajatce.

„Jestliže spustíme operaci hned, budeme moci první duplikanty vyslechnout ještě než se vnoříme do meziprostoru," řekl Arrek.

„Samozřejmě začneme okamžitě, každé prodlení prospívá jen nepříteli," okamžitě souhlasil Ko-Antin.

Vstoupili do oddělení duplikátoru a Ko-Antin viděl, že všichni odborníci se zde už shromáždili a zjevně čekali na jeho rozkazy.

„Kde jsou zajatci?" zeptal se.

Hlavní inženýr Berryin ho odvedl za duplikátor, kde všichni tři leželi v bezvědomí. Ko-Antin je změřil pohledem a potom se naklonil nad Noirem a pootočil mu hlavu, aby mu viděl do obličeje.

„Co říkáte, Arreku? Není snad podobný Tefrodům?" zamumlal.

„Tefrodi jsou větší," prohlásil Arrek. Patrně si však uvědomil vlastní postavu a dodal: „Myslím v průměru. A také barva kůže je jiná."

„Liší se jen nepatrně," poznamenal Ko-Antin. „A nezapomínejte na podobnost halutských lodí s našimi."

Arrek pokrčil rameny. „Kulovitý tvar není nijak neobvyklý, mnohé národy ho považují za ideální, stejně jako naši tělesnou konstrukci."

Skromnost není Arrekovou silnou stránkou, pomyslel si velitel.

„Vypadá mírumilovně, kapitáne," poznamenal Berryin.

Ko-Antin mu musel dát za pravdu, nikoliv však Arrek.

„Měli jsme štěstí, že neměli zaklapnuté přilby, to by plyn neúčinkoval," prohlásil.

Ko-Antin se narovnal a podíval se na Tolota. „Přineste

antigravitační nosítka, ten chlap má pořádnou váhu," rozkázal.

Inženýři spěchali vyplnit kapitánův rozkaz a Ko-Antin se věnoval myšobovi. Na pohled vypadal ten zajatec velice křehce, ba bezmocně. Jeho křivé nožičky ho asi jen tak tak unesly, jeho huňatý ocas působil legračně. Podobal se více zvířeti než rozumné bytosti. Proč ho Haluťané vyslali do tak nebezpečné akce? Určitě musel mít nějaké zvláštní schopnosti.

„Tahle bytost má určitě paranormální schopnosti," řekl Arrekovi.

, Jak jste na to přišel?" zeptal se překvapený Arrek.

„Bylo prozíravé, že jsme měli antipara-přilby," dodal Ko-Antin.

„Centrála nikdy nedělá chyby, kapitáne," prohlásil nabubřele Arrek.

„vy to musíte vědět nejlíp, Arreku," posměšně poznamenal Ko-Antin, na odpověď však raději nečekal a otočil se k Berryinovi. „je snímač struktury připraven?"

„Všechno připraveno, kapitáne," ohlásil inženýr. „S kým začneme?"

Vlastně to bylo jedno, protože bylo možné snímat zároveň tři struktury. Koho prvního dají do klece hrálo jen minimální úlohu.

„Vezměte nejdříve tohotohle," rozkázal Ko-Antin a ukázal na Noira.

Šestatřicátý věděl, že přichází pozdě, příliš dbal na to, aby se nesetkal s nikým z posádky SUSAMY. Když vstoupil do duplikační místnosti, uviděl tam už Dvěštěprvního a Arreka spolu se skupinou inženýrů. Proces snímání struktury právě začínal. Nejrozumnější by bylo rychle se stáhnout zpět do kapitánovy kabiny. Nechtěl se však zcela vzdát připraveného plánu. Rozhodl se tedy pro kompromis. Počítal s tím, že Haluťané se pokusí zajatce osvobodit. V tom okamžiku na SUSAMĚ opět nastane zmatek a on ho využije. K tomu si ovšem potřeboval najít nový úkryt, blíž k duplikační místnosti.

Na okamžik Šestatřicátého znepokojila myšlenka, že by Dvěstěprvní mohl přijít na stejný nápad, vzápětí ji však zavrhl. Vždyť právě on má možnost zabránit tvoření dalších Ko-Antinů podle šablony původního těla. Skutečné nebezpečí představoval jen mikropřijímač v jeho lebce, kterým ho kdykoliv mohli zabít. Naštěstí ani tento přístroj nemohl kontrolovat jeho myšlenky. Jeho myšlenky patřily jen jemu. Jak skrovná svoboda, pomyslel si trpce. Stále cítil, jak ho zotročuje vražedný přístroj. Cizí vůle ho proměňovala v bojový stroj, degradovala na zvíře, prahnoucí jen a jen po krvi nepřátel.

Šestatřicátý vztekle udeřil pěstí do zdi chodby, kterou procházel. Bolest ho vrátila do reality. Blížil se k antigravitační šachtě a musel být opatrný, každým okamžikem se před ním mohl vynořit někdo z posádky. Protože bylo známo, že kapitán je u duplikátoru, posádka by se dověděla o jeho přítomnosti. Samo o sobě to nebylo nebezpečné, ale mohlo to vzbudit neklid a způsobit komplikace.

Nikdo však zatím nablízku nebyl. Šestatřicátý přeběhl zbytek cesty k antigravitační šachtě, přesvědčil se, že je správně nastavena a nikdo v ní není a sjel do nižšího poschodí. Už se pevně rozhodl a svůj plán uskuteční! Nikdo ho nezastaví, protože nikoho ani nenapadne, že by se pouhý duplikant mohl odvážit něčeho podobného. On však ano. Zničí šablonu Ko-Antina.

Šestatřicátý byl rebel.

Dva inženýři zvedli bezvládné Noirovo tělo a umístili ho do nejbližší klece. Berryin je sledoval od řídicího pultu. Bylo vidět, že vědec je plně soustředěn na důležitý pokus. Ko-Antin ho považoval za vůbec nejlepšího duplikačního inženýra. Také Berryin si byl dobře vědom svých kvalit, nebyl však domýšlivý, ale pouze sebejistý.

„Posuňte zajatce víc do středu klece," přikázal. „Chci ho mít v ideální poloze."

Ko-Antin zrudl, když si uvědomil, že tak počínala i jeho

vlastní existence, a nemohl odtrhnout oči od těla, připraveného ke snímání. Snímač ho však brzy zakryl, pomocníci skončili svou práci a Berryin jim pokynul, aby opustili prostor uvnitř červeného bezpečnostního kruhu.

„Nerad bych, aby duplikant tohoto muže jednou poznal vaše obličej," dodal hlavní inženýr na vysvětlenou. Několik mužů se zasmálo, ale Ko-Antina spíš zamrazilo. Byl to vskutku černý humor. Kapitán na sobě stále cítil Arrekův pohled, ale raději se na svého zástupce ani nepodíval.

Berryin vstoupil do červeného kruhu, osobně vše překontroloval, spokojeně přikývl, vrátil se a přístroj zapojil. „Prvního máme, teď je na řadě Halut'an," řekl klidně.

Jeho pomocníci už podsunuli pod těžké Tolotovo tělo antigravitační nosítka a zvedli ho. „Snad se vejde do klece," poznamenal Arrek a zašklebil se.

„Vám to všechno připadá zábavné?" zeptal se podrážděně Ko-Antin.

„Proč ne?" odpověděl klidně Arrek. „Vždyť jsou to naši nepřátelé."

Tolot se do klece vešel. Antigravitační nosítka byla vytažena a Berryin za okamžik mohl zapnout druhý snímač.

„Můžeme se vrátit na můstek," konstatoval Ko-Antin. „Všechno probíhá podle plánu. Teď se musíme vrátit k situačnímu transmiteru."

Ko-Antin nezapnul motory pro nadsvětelnou rychlost, bylo třeba, aby Halut'ané byli přesvědčení, že jsou poškozené a oni mají šanci zachránit své druhy. Bylo třeba je vlákat do nové a horší pasti. Kapitán už nepochyboval, že nepřítel je bude následovat do situačního transmiteru a doletí přímo do mezizóny.

„Tam už budeme mít past zajištěnou," řekl Arrek, jako kdyby přímo navazoval na velitelské myšlenky.

Z pohledu Pozemšťanů. 4. Let do pasti.

CREST III se vrátila do normálního prostoru ve vzdálenosti

dvou světelných let od bojiště a okamžitě se uchýlila do bezpečné zóny blízkého slunce. Na můstku od okamžiku Marshallovy zprávy panovalo tísnivé ticho přerušované jen Rhoda-novými či Rudovými rozkazy. Teprve když loď skončila první oblet vytypovaného slunce, Rhodan k sobě povolal Kalaka.

„Můžeme si představit, jaké cíle Tefrodi sledují a měli bychom najít způsob zabránit aspoň nejhoršímu," poznamenal Rhodan.

„Obávám se, že Tefrodi už svého cíle dosáhli," sklíčeně konstatoval Veslař. „Mají tři hodnotné zajatce a jsem přesvědčen, že už z nich pořizují šablony. Z nich

mohou vytvořit libovolné množství jim zcela oddaných duplikantů, kteří budou mít veškeré schopnosti originálu. Pro začátek se patrně spokojí s jedním duplikantem každého zajatce, aby se od něj dověděli veškeré informace. A duplikanti jim je ochotně poskytnou."

„Nemyslíte, že by i duplikanti mohli zůstat na naší straně a výpověď odmítnout?" zeptal se se slabou nadějí v hlase Atlan.

„Bohužel nikoliv," stručně odpověděl Kalak.

„Potom jediná možnost zabránit tomu je zmocnit se duplikační lodi," řekl Rhodan. „Náš únik do lineárního prostoru byla chyba, propadli jsme panice. Pořízení šablony trvá nějaký čas a během této doby musíme osvobodit zajatce a duplikační loď zničit."

„Nejsem pesimista, ale předpokládám, že lodě Tefrodů už vytvořily pevnou hráz kolem duplikační lodi," poznamenal Atlan.

Rhodan se upřeně díval na obrazovku, jako kdyby doufal, že z ní vyčte řešení problému. Potřeboval čas, ale každá minuta byla drahá a bylo třeba rozhodnout se takřka okamžitě. Rhodan zavřel oči, aby se soustředil, ale najednou se mu vybavil hrůzný obraz tisíců myšobů, Tolotů, Noirů. To mohlo znamenat konec Solárního impéria. A on byl za to odpovědný, protože on dal rozkaz k obsazení lodi a vyslal tam Guckyho,

Tolota a Noira. Bylo to strašné pomyšlení.

„Vypadá to, že lidstvo je na okraji propasti," řekl tiše Atlan.

„Také by to nebyl první národ, který by Mistři ostrovů svrhli na její dno, vyhledávají si stále nové oběti," připomněl Kalak.

Skončí snad expanze lidstva do Andromedy ještě dřív než pořádně začala? Rhodan věděl, že jestli se mýlil, nezačalo to teprve pokusem o proniknutí do Andromedy. Neuspěchal snad expanzi lidstva, nedal jí příliš široký záběr už dávno? ty otázky a výčitky svědomí však neměly smysl. Každý národ, který chce trvat, se musí zajímat o své okolí, musí si neustále klást otázky a hledat na ně odpovědi, nesmí brzdit přirozený pokrok. Žádný inteligentní člověk nemůže odolat vábení vesmíru.

Tato úvaha nezbavovala sice Rhodana odpovědnosti, ale pomohla mu potlačit neplodné výčitky svědomí, které mu bránily myslet jasně. Kdyby ten osudný rozkaz nevydal on, udělal by to někdo jiný.

„S námi to nebudou mít tak snadné," řekl Kalakovi.

„Budeme bojovat, a bojovat tvrdě, s Mistry i s jejich pomahači."

„Vyhrajete však ten boj i proti nesčíslným Halut'anům a myšobům?" položil Kalak spíše řečnickou otázku. Odpověď znal a zněla ne.

„Právě proto se musíme zmocnit dupli-kační lodi, i kdybychom měli zničit těch šest tefrodevských superlodí, které ji asi střeží. Vrátime se k bojišti a budeme duplikační loď pronásledovat. Redhorse ji již jistě sleduje."

Redhorse byl velmi blízko duplikační lodi, přesto však zajatcům nemohl pomoci. SUSAMU skutečně obklíčilo šest tefrodevských superlodí a pokus o útok na duplikační loď by se rovnal sebevraždě.

John Marshall stál jen několik kroků od Redhorse a byl plně soustředěn na pokus zachytit Guckyho myšlenky. Z napjatého hubeného obličeje bylo jasné patrné, kolik námahy to telepata stojí. Jeho námaha však byla stále bezvysledná.

Redhorse předal řízení drobnému rodáku z Marsu. Poručík Son Hunha byl znám svou urputností, teď však byl viditelně nervózní.

„Jsme v tom až po uši, jak by řekl Brazos," prohodil důstojník.

„Budeme čekat až... až dojde k nejhoršímu?" zeptal se poručík.

„Duplikační loď s doprovodem míří k situačnímu transponderu, ale vzhledem k jejímu poškození jim to bude trvat dost dlouho, doufám, že tou dobou se CREST III opět objeví," odpověděl Indián se svým obvyklým klidem.

„Myslíte, že Rhodan má nějaký plán?" vyzvídal poručík.

„Doufám," řekl důrazně Redhorse. Byl individualista a spoléhal hlavně na sebe, za dané situace však vložil veškeré své naděje do Rhodana už proto, že sám nemohl nic dělat.

„Ti ďábli si vůbec necení lidského života," vyhrkl zlostně Hunha.

„Vaše rozhořčení míří nesprávným směrem," upozornil ho major. „Nezapomínejte, že Mistři ovládají Tefrody těmi mikro-přijímači."

„Budete se tím řídit také v boji?" zaútočil na něj Hunha.

„To záleží na okolnostech," stále klidně odpovídal major. „Myslete na to, že zatím jsme se setkali většinou jen s duplikanty, kteří od svého zrození jsou těmi přijímači vybaveni. Nemohou se tedy svobodně rozhodovat, i když se i mezi nimi určitě najdou rebelové. Proto určitě nebudu jednat nelítostně za všech okolností."

„Myslíte, že lidstvo bude jednou zničeno?" tiše se zeptal Hunha.

„Indiánští náčelníci si tu otázku kladli už před pěti sty lety," odpověděl ze široka Redhorse. „Přežijí, když se postaví na odpor z vůli bílých pánů, kteří je zahnali do rezervací? Můj kmen se rozhodl vrátit do svých lovišť a cestou z rezervace byl zde-cimován v bojích, ale malá skupinka dosáhla svého cíle. Každý se musí bránit, když jde o jeho existenci, je ovšem třeba

stále hledat jiné cesty k přežití, než totální válku."

„Proč ale Mistři usilují o naše zničení a o nějaký způsob soužití se ani nepokusí?" vyptával se dále Hunha.

„Existují národy, pro něž moc je vším a které nalézají uspokojení v porobě jiných, pocit moci dává jejich životu smysl, uspokojuje je."

„Z tohoto hlediska jsem o tom nikdy nepřemýšlel."

„Ale měl byste. Činy tajemných a neviditelných Mistrů ostrovů jsou vzorovou ukázkou takového chování, myslíte si snad..."

Vtom však Redhorse spatřil na obrazovce záblesk a vzápětí se na ní objevil CREST III.

„Rhodan se vrací," vykřikl radostně Hunha. „Zaútočí na Tefrody."

Nebyla to však jediná potěšující událost, protože skoro vzápětí John Marshall přerušil své vytrvalé mlčení a zvolal: „Gucky přichází k sobě, snad se mi podaří navázals ním kontakt!"

„Zůstaneme v blízkosti duplikační lodi abychom v případě potřeby mohli okamžitě zaútočit," rozhodl Redhorse.

Probudila ho bolest, ale probíral se jen velmi pomalu. Část jeho vědomí byla stále utlumena a jeho paranormální vědomí volalo o pomoc. Podvědomě však cítil, že bude velice obtížné lokalizovat jeho volání, i když ho někdo zachytí.

Pomalu si začínal uvědomovat svou situaci. Volně se vznášel v naprosté tmě a nedokázal pohnout žádnou částí svého těla. Slyšel zvuk, který připomínal bublání vody, ale pochopil, že je to hučení nějakého stroje.

Stejně pomalu se mu vracela paměť. Konečně si vzpomněl, že padl do bezvědomí vedle nějakého stroje a vtom si s hrůzou uvědomil, že není vedle, ale uvnitř nějakého stroje. A ten stroj je snímač duplikátoru! Toto poznání ho dokonale probralo a jeho volání o pomoc nabylo okamžitě na intenzitě.

Pokusil se otevřít oči, protože pochopil, že je má zavřené, nepodařilo se, pokusil se teleportovat, ale pokus selhal.

Nezbývalo mu než čekat, až ho vyndají ze snímače. Uvědomoval si však, že v tom okamžiku už Tefrodi budou mít hotovou šablonu, která jim umožní vyrobit neomezené množství jeho duplikantů. To ho donutilo plně se soustředit na vysílání své zoufalé prosby o pomoc.

Tentokrát také dostal odpověď.

„Co se, proboha, děje, Gucky?" ptal se telepaticky John Marshall.

Starost Pozemšťanů o něho Guckyho povzbudila a dovolila mu překonat paniku, která se ho pomalu zmocňovala. Na okamžik přerušil spojení, aby dokázal zformulovat přesnou odpověď.

„Ležím ve snímači struktury," sdělil Marshallovi. „Tolot a Noir patrně také, aspoň se mi nedaří zachytit jejich mentální impulsy. Předpokládám, že jsou dosud v bezvědomí."

Nyní zase zablokoval své vědomí Marshall a myšob se dovтіpil, že ho chce ušetřit zděšení, které jeho zpráva způsobila. Byl mu za to vděčný.

„Jsme dost blízko, osvobodíme vás," sdělil za okamžik Marshall.

Gucky pochyboval, že se to podaří, ale potlačil své pochybnosti. Dobře věděl, že Rhodan se nedá odvrátit od svého rozhodnutí.

„Jakmile mě vyndají z toho přístroje, uprchnu a pokusím se osvobodit Tolota a Noira," oznámil Marshallovi své rozhodnutí. „Nevědí, že jsem teleportér a já budu simulovat, že jsem v bezvědomí. Podaří se to."

„je to velice nebezpečné," varoval ho Marshall.

„Víš stejně dobře jako já, že už nemáme co ztratit," unaveně si pomyslel Gucky a opět aktivoval myšlenkový blok, aby se vyhnul další diskusi. Všechno důležité už Gucky sdělil a Marshall mohl informovat Rhodana.

Gucky trpělivě čekal. Myšlenkové impulsy Tefrodů vnímal jen matně. Rozhodně z nich nemohl vytěžit žádnou užitečnou

informaci.

Náhle bublání ustalo, stroj byl vypnut. Gucky nevěděl, jak dlouho v něm byl, ale odhadoval, že to netrvalo déle než hodinu. Teď se musel soustředit na otázku, jak nejlépe osvobodit své druhy. Snímali všechny tři šablony naráz, nebo Tolot a Noir byli už hotovi? Na tom záviselo skoro všechno, protože Gucky si byl jist, že Tefrodi mu mnoho času k útěku neponechají. Rozhodně musel nejdříve zachránit Noira, Tolot byl dost silný na to, aby se nějaký čas Tefrodům ubránil.

Myšob právě dospěl k tomuto bodu svých úvah, když ucítil, že se ho někdo chopil. Ještě chvíli ho nesli silovým polem snímáče, potom náhle opět ucítil svou hmotnost. Věděl, že nyní už dokáže otevřít oči, ale neudělal to. Museli mít dojem, že je stále v bezvědomí. Zároveň si uvědomil, že má na sobě svůj skafandr. Pořizovali tedy šablonu i pro oděv.

Někdo ho postavil na nohy. Udělal pár nejistých krůčků a otevřel oči. Prudké světlo ho na okamžik oslepilo. Když se dokázal rozhlédnout, zjistil, že je obklopen ozbrojenými Tefrody. Byli zvědaví, co podnikne. Většina ozbrojenců měla na hlavách antiparapřilby. Když viděli, že je schopen jít, rozevěřeli kruh a vytvořili uličku. A vtom Gucky spatřil Tolota.

Ležel v bezvědomí na podlaze prostřední klece. Gucky se pokusil navázat s ním telepatické spojení, bezúspěšně. Zároveň však zaznamenal mentální impulsy z třetí klece. Noir!

Gucky se zastavil a snažil se působit dojmem, že nechápe, kde je. Vytáhlý Tefrod před ním se spokojeně šklebil. Však tě to brzy přejde, pomyslel si Gucky a telepaticky se spojil s Marshallem.

„Co se děje?“ okamžitě odpověděl telepat z KC-1.

„Všechny nás vytahují z klecí,“ oznámil Gucky. „Tolot je stále v bezvědomí, Noir se probírá. Budu s ním za okamžik na CRESTU III.“

„Buď opatrný,“ znovu ho nabádal John Marshall.

Noir se právě pomalu zvedal a tři Tefrodi ho drželi na

mušce. Za této situace k němu myšob nemohl prostě přistoupit, strážní by to nepustili. Gucky se musel dematerializovat, což nutně vyvolá zmatek, a opět se zhmotnit vedle mutanta a teleportovat se spolu s ním. Pro úspěch akce však bylo nutné, aby byl Noir předem informován a spolupracoval, dosud však nebyl v takovém stavu, aby Guckyho signály zachytil.

Gucky se tedy začal nejistě kolébat k němu, byl však ještě více než metr od Noira, když mu někdo za zády vykřikl nějaký rozkaz. Pro něj to byl signál. Před zraky zmatených Tefrodů zmizel a okamžitě se opět objevil vedle Noira. Užaslí vojáci se ani nehнули.

„Dělej, André," zaječel myšob a popadl ho za rameno. Ale ozbrojenci se už probrali z ohromení a Gucky viděl, že někdo mu míří na hlavu a také Noir vtom zoufale vykřikl. Gucky se však stačil teleportovat i s ním. Několik energetických paprsků prořalo pouze třpytivý obláček, který označoval místo, odkud Gucky a Noir zmizeli.

Oba se tou dobou již zhmotnili na můstku CRESTU III. Obklopili je vzrušení muži, nejdříve však museli poskytnout první pomoc Noirovi. Mutant nevydržel nervové napětí posledních hodin a zhroutil se.

Gucky měl docela jiné starosti. Musel bojovat sám se sebou a potlačit přirozené přání zůstat v bezpečí. Tolot byl stále na duplikační lodi a s návratem nešlo otálet. Bylo nebezpečné poskytnout Tefrodům čas, aby pochopili způsob, jakým dva ze tří jejich zajatců zmizeli.

Náhle se před Guckym objevil Rhodan.

„Mají naše šablony," vykřikl Gucky, kterého se opět zmocnil děs. Rhodan se mu sice díval přímo do očí, ale Gucky měl dojem, že ho nevnímá.

„Co se stalo?" zeptal se bezbarvě Rhodan.

„Teď ne! Musím zpátky pro Tolota!" vykřikl zoufale Gucky, protože tušil, že když ještě chvíli zůstane v relativním bezpečí CRESTU III, už nebude schopen přinutit se vrátit do duplikační lodi. Vrhł ještě poslední pohled na zhrouceného

Noira, který teď seděl v křesle, a teleportoval se zpět do pasti, ze které před malou chvílí s takovými obtížemi unikl.

Zhmotnil se v duplikačním prostoru SUSAMY. Zvolil si pro to místo mezi duplikátorem a jedním ze snímačů, které poskytovalo jistou ochranu před pohledy Tefrodů. Tefrodi byli zřejmě rozčilení. Stáli v hloučku kolem Tolota, který stále ještě ležel v bezvědomí, a o něčem se přeli. Patrně nemohli přijít na to, jakým způsobem jim dva zajatci zmizeli. Myšob se o tom musel jen dohadovat, protože všichni už zase měli nasazené antiparaprílby a on nemohl sledovat jejich myšlenky.

Toto opatření však zároveň dokazovalo, že si uvědomili paraschopnosti svých nepřátel. Bylo proto pravděpodobné, že o to více budou pospíchat s pořízením duplikantů, které by mohli vyslechnout.

Gucky zvažoval, zda není příliš riskantní zhmotnit se přímo uprostřed hloučku rozčilených Tefrodů. Rozhodl se, že bude rozumnější Tefrody nejdříve odlákat od Tolota a teprve potom se materializovat přímo u něho. Proto vystoupil zpoza snímače a zaječel: „Tady jsem, ničemové!”

Tefrodi se k němu otočili jako na povel. Když na něj jeden z nich zamířil, Gucky uskočil zpět za snímač a s tlukoucím srdcem čekal, až se k němu vrhnou. Věru nemusel čekat dlouho. První se před ním vynořil vzápětí. Ten muž nečekal a vystřelil okamžitě. Gucky však byl připravený. Pomohli mu jeho rozsáhlé zkušenosti z bojů s nelítostnými pronásledovateli.

Sotva se nepřítel objevil, Gucky uskočil stranou a paprsek pouze vyryl rýhu do podlahy. Prostor se naplnil kouřem. Než Tefrod stačil vystřelit podruhé, Gucky skočil.

Bylo to jak očekával. V bezprostřední Tolotově blízkosti nezůstal ani jeden Tefrod. Přesto zachránit obrovského Tolota, který byl v bezvědomí a nemohl spolupracovat, bylo velice obtížné. Tefrodi si uvědomili, že byli opět obelštěni, a rozběhli se zpátky.

Gucky uchopil Tolota a zkoncentroval se. Kdyby byl Tolot

při vědomí a trochu mu pomohl, bylo by to snadné. Pohnout však těžkým, nehybným tělem, bylo téměř nad Guckyho síly a musel mobilizovat všechny své schopnosti, aby to dokázal. Tefrodi už byli nebezpečně blízko. Gucky musel zavřít oči aby pohled na přibíhající Tefrody nerušil jeho koncentraci.

Teleportovat se s takovou zátěží mu způsobilo nesmírnou bolest. Vykřikl a křičel ještě, když se zhmotnil na můstku CRES-

TU III. Ani zde nebyl klid. Sotva Gucky klesl na podlahu, ucítil prudký otřes a pochopil, že CREST III svádí bitvu se šesti tefrodeskými loděmi. Potom téměř ztratil vědomí.

Vzápětí ucítil na tváři něčí dech, někdo se nad ním skláněl. Vedle něho se konečně pohnul Tolot, slyšel Rhodana vykřikovat rozkazy, to vše však vnímal jako v mlze. Byl zcela vyčerpaný.

Major Sven Henderson ho postavil na nohy a nával slabosti pominul.

„Co se dělo, víme od Marshalla, je něco nového?“ zeptal se Kalak.

„Duplikátor už běží,“ zaburácel nějaký hlas Guckymu za zády. „Nestane-li se zázrak, Tefrodi budou brzy vědět všechno o Solárním impériu a o našich plánech.“

Myšob se otočil. Byl to skutečně Tolot, který se zcela probral. Rhodan předal velení plukovníkovi Rudovi a přistoupil ke skupince kolem zachráněných. Noira již odnesli na ošetřovnu, byl v šoku.

„Víte, kdy Tefrodi budou moci vyslechnout prvního duplikanta?“ zeptal se Rhodan Kalaka.

„Vytvoření prvního duplikanta trvá přibližně deset hodin, potom to už jde pochopitelně rychleji,“ oznámil kosmický inženýr.

„Musíme tedy zničit duplikační loď během deseti hodin,“ rozhodl Rhodan. „Jinak nejen, že se o nás všechno dovědí, ale začnou chrlit nescíslné Toloty, myšoby, Noiry. To nesmíme připustit.“

„Říkáš to, jako kdybys mluvil o výletě na venkov," poznamenal ironicky Atlan.

CREST III se opět otřásla, když další střela z tefrodské lodi zasáhla HD-štíť, ale žádné škody nezpůsobila. Rhodan se přesto raději vrátil na velitelské stanoviště. Na obrazovce viděl, že Tefrodi se přeskupili. Čtyři lodi útočily na CREST III, další dvě nadále doprovázely duplikační loď.

Bojiště protínaly zářivé trasy střel, dosud však bezvýsledně. Vtom se dělostřelcům CRESTU III podařilo zasáhnout jednu z nepřátelských lodí najednou třemi střelami z transformačních děl. Celý štít se pokryl plameny, vypadalo to ale, že vydrží. Byl to omyl. V příští vteřině se štít zhroutil a loď vybuchla. Nejdříve ji výbuch rozlomil na dvě části, z nichž jedna se okamžitě proměnila v shluk žhavých plynů. Z druhé stačily vzlétnout tři záchranné čluny, které zamířily k situačnímu transmitteru.

Zničení jedné z lodí jen znásobilo úsilí ostatních. Rhodan tušil, že tu už působí mikropřijímače, které ženou Tefrody do nerovného boje.

Zoufalý útok se stal osudným pro další tefrodskou loď. Tentokrát vybuchla celá loď a mohutný záblesk na okamžik oslepil všechno osazenstvo můstku CRESTU III.

Tefrodi zřejmě obdrželi nové rozkazy, protože obě lodi, doprovázející SUSAMU, se od ní odpoutaly a vrátily se na bitevní pole.

„To je šance pro nás," poznamenal plukovník Rudo. A současně také vylétla Redhorsova Korveta z ochranného stínu slunce, kde se dosud skrývala. Na CRESTU III zaznamenali KC-1 okamžitě.

„Redhorse, věří, že je ta pravá chvíle pro jeho kousky!" zvolal Melbar Kasom. Kurz, který Korveta nabrala, potvrdil Kasomovu domněnku.

„Rozkaž mu, aby se vrátil," vybídl Rhodana Atlan. Rhodan však váhal. Korveta mířila přímo k duplikační lodi. Proti mnohem větší lodi Redhorse pochopitelně neměl šanci, ale

jeho manévry mohl ulehčit situaci CRESTU III, na kterou teď znovu útočily čtyři nepřátelské lodě.

„Věřím, že Redhorse ví, co dělá," řekl konečně Rhodan.

„Gucky to dokázal, Tolot i Noir jsou zpátky v CRESTU III," oznámil Marshall se zjevným ulehčením.

„Doufejme, že jsou to opravdu oni a ne žádní duplikanti," poznamenal kousavě Son Hunha.

„Nebud'te hysterický, poručíku," okřikl ho Redhorse.

Hunha se kousl do rtu a Redhorse zalitoval, že byl tak příkrý. Nepřipustit paniku byl ale prvořadý úkol. Zejména osazenstvo můstku si muselo zachovat chladnou hlavu za všech okolností.

„Co je platné, že Gucky unikl a zachránil i ostatní, když Tefrodi teď mají jejich šablony a jsou schopni vyrobit duplikanty?" zeptal se Hunha.

„Zničíme duplikační loď dříve, než stačí vytvořit prvního duplikanta," rozhodně prohlásil Redhorse. „To vás trápit nemusí."

„Opravdu?" zeptal se posměšně poručík, ale hned sklopil hlavu a jen si něco pro sebe mumlal. Redhorse nedovedl pochopit, co se s jinak tak spolehlivým poručíkem děje.

Hunha se zvedl, chvíli se mlčky díval na panoramatickou obrazovku, náhle se otočil a odcházel. Redhorse vyskočil a následoval ho. U dveří mu položil ruku na rameno. „Jen klid, poručíku," řekl major.

„Chcete vést zbytečnou válku?" vykřikl Hunha a setřásl majorovou ruku. „Pochopte konečně, že je všechno ztracené!"

„Zadržte ho, Done!" zvolal Marshall.

Hunha chtěl pokračovat v cestě, ale Redhorse ho pevně uchopil za rameno a otočil obličejem k sobě. Hunha chtěl protestovat, ale Redhorsova pěst ho zasáhla do brady. Mart'an vyjekl, odletěl k pozitronice a u přístroje se svezl na zem. Nehýbal se a jen vytřeštěnýma očima zíral na majora. Potom si začal třít bradu a pomalu se zvedl.

„Každý mívá slabé chvíle, poručíku," řekl povzbudivě

Redhorse. Chtěl incident likvidovat na místě, jinak by musel nechat Hunhu zatknout a dobře věděl, že by to špatně působilo na morálku mužstva.

Hunha zrudl, svěsil hlavu a mlčky se šel posadit na své místo. Marshall spokojeně pokývl a major si oddechl. Byl rád, že Hunha překonal krizi tak rychle. Byl si jistý, že se na něj opět může plně spolehnout.

Redhorse se podíval na svou pěst a usmál se; stará indiánská medicína leckdy pomáhá lépe než pohovory s psychology. Zalitoval, že tuto terapii nemůže použít u tefrofských kapitánů.

„CREST III zlikvidovala nepřátelskou loď!“ radostně oznámil Hunha. Bylo neuvěřitelné, že ještě před chvílí propadal beznaději.

Redhorse opět zaujal místo velitele. Úloha, kterou teď hrála jeho Korveta, se mu nezamlouvala. Byli odsouzeni k nečinnosti. Z CRESTU III žádný rozkaz nepřicházel, jakoby tam na KC-1 zapomněli. O své vůli však také nemohl opustit úkryt, po-

kud by k tomu nebyl dobrý důvod. Do boje zasáhnout nemohl, i když Korveta byla vyzbrojena transformačním dělem, proti tefrofským superlodím neměla šanci.

Vtom na můstku propukl jásot: CREST III zničila další tefrofskou loď. Vzápětí Redhorse uviděl na obrazovce, že obě tefrofské lodě doprovázející duplikační loď ji opustily a vracejí se na bojiště. Major se rozhodl okamžitě.

„Napadneme duplikační loď,“ rozkázal. „Aspoň poznáme, čeho je ještě schopná. V případě nutnosti se opět stáhneme zpět.“

„Výborně,“ schválil tuto iniciativu Marshall. „Budete o tom informovat Rhodana?“

„Nerad bych teď Velkého administrátora zatěžoval našimi problémy, John,“ odpověděl Indián a v obličeji se mu nepohnul ani sval. Marshall si však byl jist, že se Redhorse obával, že by Rhodan tuto akci zakázal. Neprotestoval však, protože Redhorsův nápad považoval za užitečný, pro jistotu

však informoval o tom záměru telepaticky Guckyho.

Redhorse se vyřítil ze svého úkrytu plnou rychlostí. Když se KC-1 blížila k SUS-AMĚ, CREST III poškodil další nepřátelskou loď natolik, že se musela stáhnout z boje.

„Transformační dělo připravit k boji! Aktivovat HD-štít!" velel major. Jako u všech lodí této třídy bylo jediní transformační dělo umístěno v horní kopuli. Kromě toho byla loď vyzbrojena těžkými impulsními děly a neutrinovými torpédy. Byla určena především k průzkumu; pro velké kosmické bitvy nebyla vhodná.

Redhorse překvapovalo, že Tefrodi nic nepodnikají, aby Korvetu zastavili; že ji zaměřili, o tom nepochyboval. Duplikační loď se zatím pomalu blížila k ohnivému kruhu situačního transmiteru. Ale při této rychlosti ji dosažení transmiteru muselo trvat ještě několik hodin. Redhorse doufal, že svého cíle nedosáhne nikdy.

SUSAMA, KC-1 a CREST III tvořily teď takřka rovnoramenný trojúhelník, mezi CRESTEM III a duplikační lodí se nacházely tři zbylé tefrodské válečné lodi. Korvetě však nic nebránilo v letu k SUSAMĚ.

„Dostihneme ji!" vyrazil ze sebe Hun-ha. Redhorse o tom zdaleka nebyl přesvědčen. Nemohl se zbavit dojmu, že Tefrodi s nimi hrají nějakou špinavou hru. Musela to být velká hra, když se rozhodli pro ni obětovat šest svých superlodí, s něčím takovým se u Tefrodů zatím nesetkali. Stejně podivné bylo, že tefrodské loďstvo pokračuje v pronásledování zbytků flotily Maahků a ignoruje pro ně tak neúspěšnou bitvu s

CRESTEM III.

„Jakmile se dostaneme na dostřel, zahajte palbu!" rozkázal major.

K tomu však nikdy nedošlo. Jakmile se Korveta přiblížila na vzdálenost několika set mil, SUSAMA neuvěřitelně zrychlila a rozletěla se k transmiteru. Redhorse dal okamžitě povel stáhnout se zpět.

„Po celou dobu nás vodili za nos," sykl vztekle a ruce se mu

sevrěly v pěsti. „Ta loď je v pořádku, teď ji už nedostihneme.“

Vyřazení další tefrodské lodi CRESTEM III bylo jen slabou útěchou. O vteřinu později Redhorse konečně obdržel rozkaz od Velkého administrátora: „Okamžitě se vraťte na CREST III!“

Hon skončil, a přesto Redhorse uposlechl jen nerad. Už i dvě poslední tefrodské

lodě se daly na útěk: svůj úkol splnily, zajistily duplikační lodi dostatečný náskok.

„Upláchni," procedil poručík Hunha skrz zuby.

Korveta se vracela ke CRESTU III a zanedlouho už spočívala bezpečně v lodním hangáru. Redhorse se raději ani nedíval na své podřízené, nejraději by zůstal úplně sám, ale nemohl. Právě když opouštěl můstek, spojil se s ním Rhodan: „Dostavte se spolu s Marshallem okamžitě ke mně.“

„Rozumím, pane," odpověděl major.

„Zdá se, že Rhodan už má nějaký plán," řekl povzbudivě Marshall.

Plán, pomyslel si sklesle Redhorse, cokoliv podnikneme bude už jen aktem čirého zoufalství.

Pohled na SUSAMU, která se náhle rozletěla obrovskou rychlostí, způsobil posádce CRESTU III další šok. Bylo naprosto jasné, že údajný vrak je ve skutečnosti jen záměrně a minimálně poškozen. Také o cíli duplikační lodi nebylo pochyb. „Duplikační loď zmizí v situačním transmiteru a my jí v tom zabránit nemůžeme," konstatoval plukovník Rudo.

„je to už naše druhá těžká porážka během několika hodin," navázal Rhodan. „Naše vítězství v boji se šesti tefrod-skými loděmi nám není nic platné, když Tefrodům zůstaly všechny trumfy v rukou.“

„Od začátku jsem vás varoval," připomněl Kalak. „Nechci vám nic vyčítat, ale musíte si uvědomit, že Tefrodi jsou pro vás zcela rovnocenným soupeřem přinejmenším v tom, že dovedou vypracovat a uskutečnit bezchybné plány.“

Kolem nich se už shromáždili všichni vyšší důstojníci a

mutanti, včetně Redhorse a Marshalla.

„Budeme následovat duplikační loď do situačního transmiteru," oznámil jim Rhodan své rozhodnutí. Nekomentoval ho a ani se nenamáhal sledovat reakci svých spolupracovníků. Stačilo mu, že Kalak přikývl.

„Nemáme žádné informace o cíli duplikační lodi," připomněl Atlan.

„Protože Tefrodi vědí, že ji budeme sledovat, určitě nám připraví pěkně horké přivítání," začal Rhodan, ale Tolot mu vpadl do řeči.

„Předpokládám, že se vynoříme ze slunečního transmiteru," řekl, ale dokončil větu opět Rhodan: „V samotném středu Andromedy."

„Musíte svůj rozkaz odvolat," vzrušeně varoval Kalak. „Jinak se řítíte do záhuby. Střed Andromedy má hroznou pověst."

„Duplikátor už běží, a to je rozhodující," namítl suše Rhodan.

„Já jsem však na palubě dobrovolně," opět se ozval Kalak, „a vy mi musíte dát možnost vrátit se na KA-laciný."

Rhodanův obličej ztuhl. Bylo mu jasné, že nesmí dopustit, aby kdokoliv opustil loď, mohlo to citelně ovlivnit morálku posádky. Přemýšlel, co říci, když ho Atlan nečekaně zbavil nutnosti odpovědět.

„Na vašem kosmodromu není tolik písku, abyste do něj mohl schovat svou nadutou lebku," prohlásil vztekle admirál. „Chcete snad čekat, až nastoupí noví duplikanti a zničí vaši svatyni. Žádný úkryt vás nespasí před stovkami Haluťanů s Tototovými schopnostmi a stovkami myšobů se schopnostmi Guckyho. Když se tam vrátíte, o něco si snad prodloužíte život, ale nic víc."

„A co mě čeká, když zůstanu? Smrt!" zvolal Kalak. Rhodan však cítil, že je zvi-klán a znamení od telepata Marshalla jeho domněnku potvrdilo.

„Příliš věříte legendám a pověstem, které nejspíš vytvořili a

rozšířili sami Tefrodi," obrátil se Rhodan na kosmického inženýra. „Nahánějí vás strach pouhé mýty. Váš respekt před Tefrody je přehnaný. Sám jste byl svědkem, že jsme je už jednou porazili."

„A co ti, kteří stojí za Tefrody?" zeptal se Kalak.

„Mistři ostrovů?" Rhodan se posměšně ušklíbl. „Třeba i oni jsou pouhým mýtem. Proč se nikdy nikomu neukáží, když jsou tak silní?"

„Dobrá, zůstanu s vámi," nerad souhlasil Kalak. „Brzy si však na má varování vzpomenete. Pokud k tomu vůbec budete mít čas."

Rhodan se rychle otočil, aby skryl, jak se mu ulevilo. Ostatně už bylo na čase, aby se opět věnoval událostem v kosmickém prostoru. Duplikační loď byla už těsně u transmiteru, zbylé tefrodské lodě se nestaraly o CREST III, ani o SUSAMU, a loďstvo Tefrodů se věnovalo pronásledování Maahků. Červený kruh situačního transmiteru zářil stále stejně jasně.

„Zrychlete na maximum, plukovníku," rozkázal Rhodan. Obrovská loď galaktické třídy doslova poskočila, když Rudo přeřadil na nejvyšší zrychlení v normálním prostoru — 650 km/s².

„Co budeme dělat, když Tefrodi vypnou transponder, jakmile do něj duplikační loď vletne?" zeptal se znepokojeně Kasom.

Také Rhodan o této možnosti uvažoval, ale své obavy nedával najevo. Doufal, že náhlé zrychlení CRESTU III budou Tefrodi považovat za poslední pokus dohonit SUSAMU a vůbec nepomyslí na to, že by se CREST III odvážila následovat prchající loď do transmiteru, aktivovaného nepřítelem.

Nikoho na palubě CRESTU III nenapadlo, že Tefrodi naopak napjatě očekávají, zda bude CREST III pronásledovat SUSAMU i transponderem. Plán Mistrů ostrovů fungoval bezvadně.

„Transponder nevypnou, protože musí počkat na návrat

flotily, která pronásleduje Maahky," odpověděl Rhodan.

Duplikační loď zmizela v tmavém jícnu transmiteru, ohraničeném rudým planoucím kruhem, ve chvíli, kdy CREST III byla vzdálena ještě dva miliony kilometrů. Někdo z osazenstva můstku zaklel.

Rhodan věděl, že by bylo rozumné změnit kurz. Jakmile vstoupí do transmiteru bude již cíl jejich putování naprogramován Tefrody. Nebylo vyloučeno, že program bleskurychle změní a CREST III se zhmotní v nitru nějakého slunce, kde bude okamžitě sežehnuta. I to však byla jen jedna z mnoha děsivých možností. Přesto Rhodan nevydal rozkaz změnit kurz. Museli to riziko podstoupit, protože duplikační loď nesla buněčné šablony tří bytostí, jejichž duplikami by mohly zničit Solární impérium.

„Zapnout absorbér!" rozkázal Rhodan. Nově vyvinutý absorbér minimalizoval bolest při přepravě transmiterem. Na můstku se rozhostilo hrobové ticho, protože

všem bylo jasné, že je rozhodnuto, že vstoupí do transmiteru navzdory všem rizikům.

je možné, že je to můj poslední rozkaz, uvažoval Rhodan. je možné, že sice nebudeme sežehnuti, ale transmitter nás vyvrhne někde v nekonečných kosmických prostorách, odkud již není návratu. Třeba nás čeká Odyssea, během níž celá posádka postupně vymře.

Situační transmitter se na obrazovkách zvětšoval, jak se CREST III k němu blížila. Nyní již vypadal jako obrovská díra v kosmickém prostoru — a v jistém smyslu to také tak bylo. A spolu s tím se Rhodanovi vracela jeho rozhodnost. Ano, riskují hodně, ale Pozemšťané se nevzdávají. Ať již je transmitter vyvrhne kamkoliv, bojují s osudem a svůj boj nevzdají.

Ústí transmiteru už zaplnilo skoro celou panoramatickou obrazovku a ostatní přístroje už zachycovaly jen změř tajemných energetických toků, jimiž byl transmitter doslova nabit. Plukovník Rudo však ještě stále měl loď ve své moci, CREST III ještě stále mohla změnit kurz. Byly to však poslední

vteřiny, v nichž ještě mohl rozhodovat. Potom už budou jen čekat.

Stalo se, obří kosmické lodi se zmocnily nepředstavitelné síly a CREST III pohltila nekonečná tma. Byla mimo časoprostorové kontinuum.

Nebýt absorberu, celá posádka by jistě upadla do bezvědomí. I tak měl každý pocit, že ho napínají na skřípec, bolest nešlo přesně lokalizovat, ale bolelo všechno, kůže, každý sval a nerv.

Obrazovky vyhasly. Zaměřovače stále hučely, ale nezachycovaly měnící se realitu, ale otisk stavu v určitém okamžiku. Všechno v lodi se dělo jako by zpomaleně. V reálném čase ubíhaly vteřiny, ale posádce se zdálo, že to trvá hodiny. Dokonce krev v žilách jakoby proudila pomaleji.

Potom se obrazovky rozzářily a oslepily posádku jako exploze. Byl to však jen jas obrovského slunce.

Rychlost Rhodanových reakcí byla již mnohokrát prověřena. Vzpamatoval se jako první. Ještě byl napůl oslepen a zvedal se mu žaludek, ale už pochopil nebezpečí, které CRESTU III hrozilo. Byli příliš blízko obrovského slunce.

„Pryč od slunce, plukovníku!“ zařval Rhodan.

Rudo zareagoval jako stroj. Loď se začala otřásat, motory spuštěné na plné obrátky bojovaly se silou přitažlivosti obrovské hvězdy. Stroje zvítězily a za chvíli se CREST III dostala z nebezpečné zóny.

Rhodan si oddechl. CREST III byla v pořádku a přímé nebezpečí nehrozilo. Bylo možné přemýšlet o pokračování v honu na duplikační loď.

„Situační transponder, pane!“ zvolal vtom Rudo. „Nevynořili jsme se ze slunečního, ale ze situačního transponderu.“

Rhodan se zahleděl na obrazovku. Situační transponder byl jasně vidět! Byl o něco menší než ten, do kterého vstoupili. Důležité ovšem bylo, že oba transpondery musely být aktivovány současně, což znamenalo, že také duplikační loď se

musela materializovat v tomto sektoru.

Obrovské slunce, o průměru nejméně pětistíckrát přesahujícím průměr pozemského Slunce, však zatím znemožňovalo zaměření.

„Musíme se ještě vzdálit od slunce!“ rozkázal Rhodan obrátil se na Kalaka a s úsměvem dodal: „Navzdory vaším věštbám jsme stále naživu.“

„Neradujte se předčasně,“ chladil jeho nadšení Kalak. „Nevíme, co nás tu čeká.“

V tomto směru si ale Rhodan nedělal žádné iluze. Existence druhého situačního transmiteru posílila jeho podezření, že dělají právě to, co Tefrodi chtějí, aby udělali. Pokud je však sem záměrně vylákali, muselo to mít svůj důvod. Bylo jasné, že jim hrozí smrtelné nebezpečí. Ale odkud?

„Myslíte, že jsme stále v centru Andromedy?“ zeptal se Kalaka.

„Jsem o tom pevně přesvědčený,“ odpověděl tázaný bez rozmýšlení. „Mimo území, která pevně ovládají, Tefrodi operují mnohem opatrněji.“

Když se Rhodan opět otočil k obrazovce uviděl, že červený kruh transmiteru pohasl. Vypnuli ho, pomyslel si.

„Tefrodi vědí, že jsme tady a odřízli nám cestu zpátky,“ vykřikl zděšeně kosmický inženýr.

Je snad až tohle ta skutečná past, kterou na nás nalíčili, ptal se Rhodan v duchu sám sebe. Nebo je to náhodná shoda okolností? Druhá možnost byla málo pravděpodobná. Rhodan věděl, že se nechal opět vlákat do pasti, ale kdyby si tím byl nakrásně od počátku jist, nic jiného by mu stejně nezbyvalo. Musel pronásledovat duplikační loď. Ta však zmizela a ve stínu obrovského slunce se mohla ukrývat libovolně dlouho.

Zaměřovací zatím objevili planetu, která byla patrně jedinou oběžnicí hvězdného obra.

„Loď!“ zakřičel najednou Rudo a Gucky zajásal: „Máme je!“

Rhodan nesdílel jeho optimismus, i když první měření potvrdzovala, že jde o loď stejné třídy, jako ta, kterou pronásledovali. Nechtěl však kazit radost ostatním, osazenstvo centrály zřejmě sdílelo myšobovu radost.

Nepřátelská loď náhle zvýšila rychlost až k hranici rychlosti světla.

„Její kapitán ví, co dělá," konstatoval uznale Atlan. „Při takové rychlosti musíme při pronásledování dosáhnout rychlosti světla a potom nemůžeme zahájit palbu, mohli bychom dosáhnout vlastní střely."

Atlan měl pravdu. Střílet při této rychlosti by bylo sebevražedné. Zbývaly jen dvě možnosti: buď donutit nepřítele snížit

rychlost, ale bylo obtížné nalézt způsob, jak ho k tomu přimět, nebo se CREST III musela dostat před nepřítele, ale to by museli znát kurz nepřátelské lodi.

Rhodan nechal vyhodnotit všechny známé údaje o jejím kurzu a pozitronika vypočítala s pravděpodobností šedesáti procent, že míří k jediné planetě soustavy. Rhodan to oznámil ostatním.

„Další past!" varoval Kalak, sotva vyslechl Rhodanovu zprávu.

Zbývalo sedm hodin do chvíle, kdy z duplikátoru vypochoďují první dvojníci Tolota, Guckyho a Noira, ale ve službách Tefrodů.

„Ať už je to past, nebo ne, musíme pronásledování dokončit!" rozhodl Rhodan. V centrále bylo ticho jako v hrobě. Rhodan věděl, o čem všichni přemýšlí: zbývá jim sedm hodin, sedm hodin nadějí, sedm hodin strachu.